

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

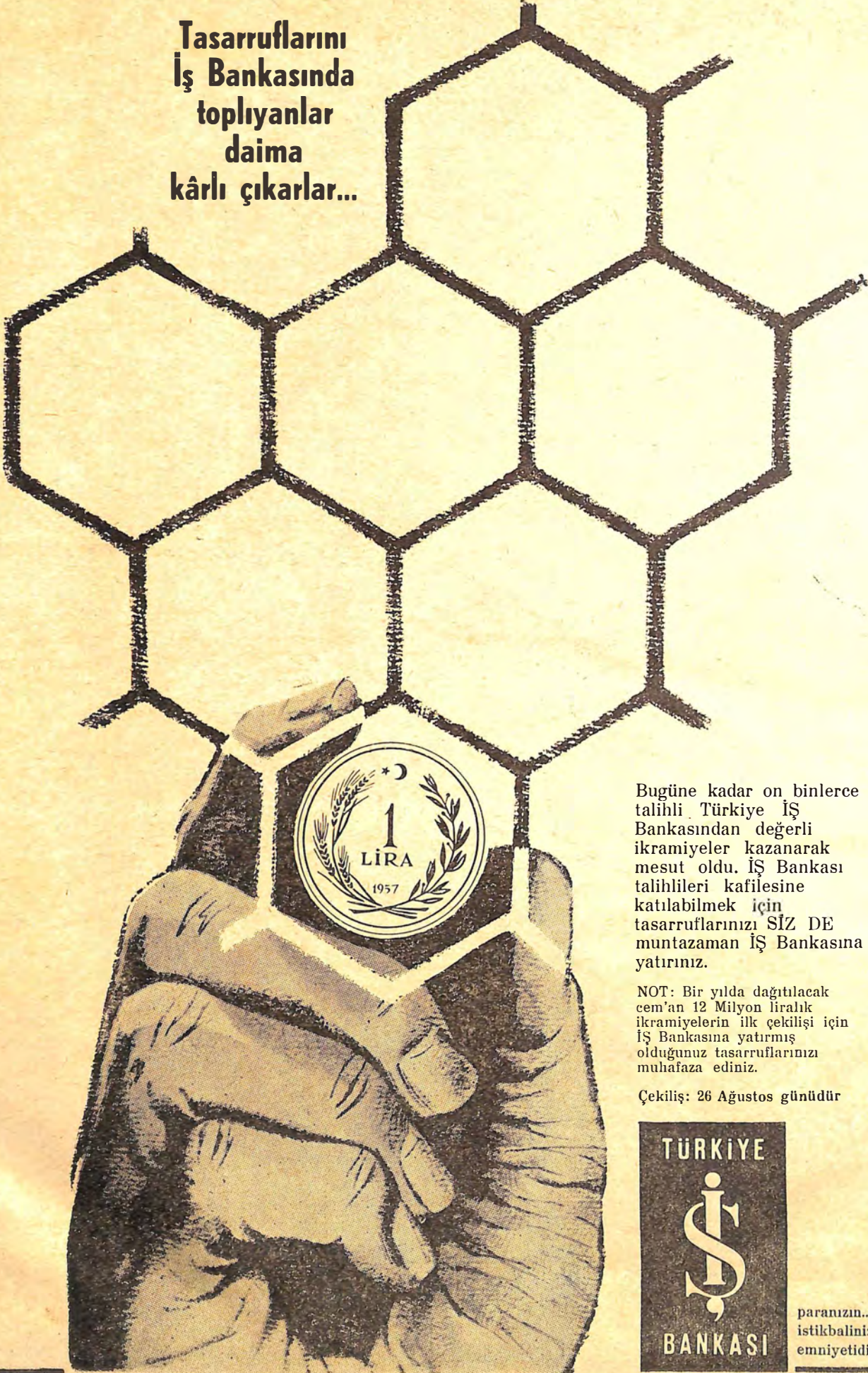
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**Tasarruflarını
İş Bankasında
toplayanlar
daima
kârlı çıkarlar...**

Bugüne kadar on binlerce talihli Türkiye İş Bankasından değerli ikramiyeler kazanarak mesut oldu. İş Bankası talihlileri kfilesine katılabilmek için tasarruflarınızı SİZ DE muntazaman İş Bankasına yatırınız.

NOT: Bir yılda dağıtılacak cem'an 12 Milyon liralık ikramiyelerin ilk çekilişi için İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı muhafaza ediniz.

Çekiliş: 26 Ağustos gündür

paranızın...
istikbalinizin
emniyetidir

(Yeni Ajans: 4478—121)

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 26 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 22 Haziran 1966

Hükûmet, hükûmet olmalıdır!

70 ATANDAŞ susuyor. Polis susuyor. Adalet susuyor. Hükûmet susuyor... Ama kulağlarımızı tırmalayan çığlıklar işitiyoruz. Gözlerimize batan çığlıklar görüyoruz. Adımlarımızı tırmalayan çığlıklara takılıyoruz... Duvarlarda çığlıklar, kaldırımlarda çığlıklar!

Bunlar tek ağzın sesi değil. Sağ sola pençe pençe haykırıyor, sol sağa tırmık tırmık bağıriyor.

Sanırsınız, yarın gece yatak odalarınızın kapıları omuzlanacak, işevinizin camları taşlanacak ve sokaklarda çocuklarımız birbirini boğazlayacak!

Bir vücutta iki kaş birbirine hançer çekiyor, iki göz ok atıyor, iki el yumruk sallıyor.

Kendi kaşları, kendî gözleri, kendî yumrukları ile yaralanan kendi vücudumuzdur: Birliğimiz, beraberliğimiz, bütünlüğümüz!

Bir vatan köşesinde, mezhep kavgası alabildiğine körükleniyor: Sünniler Alevilere, Aleviler Sünnilere can düşmanı...

Bu çatışmayı, gazetelerimiz resimli roman yapacaklar nerdeyse: Bakıyorsunuz, tüfeğini omuzuna takmış, at üstünde bir Alevî kızı.. Bir ceylân güzeli! Bakıyorsunuz, yığit yapı bir Alevî delikanlısı, salon kapısını aç, şerefle girer. Kırkpınar'a götür, başa güreş tutar!

İkisi de som Türk... Yüreği ile Türk, giyimi ile Türk, geleneği ile Türk, folkloru ile Türk, hele birbirinden güzel öztürkçe adları ile ne kadar Türk!

Belki altı, belki yedi, belki sekiz milyon.. Onlara: «Sen bizden değil-sin» diyorlar. Diyanet İşlerimizin şom ağızlıları bile!

Ötede bir başka parçalanış: Vicdansız politikacı, alçak politikacı, Türkiye'yi nasıl batırabilirim çabasında.. Genci kolundan tutmuş, sağa çekiyor: Kapkara cehaletin katran kuyusuna... Genci kolundan tutmuş, sola çekiyor: Pekin cehenneminin kızıl gayyasına!

Kimdir bu bizi bize düşürenler?.. Kimdir bu Türkü Türke düşman edenler?..

Fesadın tohumları nasıl ekiliyor, penceresinden başını uzatsa, doktor Sükan, tükenmez gülüşünden utanarak karakol telefonlarına sarılır! Dinçer, adalet heykelinin gözlerindeki mermer bağı çözer!

Bir yangın var. Henüz alevleri görmüyoruz. Ama dumanı tütüyor, ama kıvılcımları savruluyor, ama yanık kokuları duyuluyor.

Neden mi bütün gücümüzle bu

şer gevşemez, Türkiye bir titrekle ele düştü. Bu titrekliliği, rejimin yapısında değil, elin yapısında arayınız.

Titrek el, yumuşak el değildir. Onda sevginin gevşekliliğini aramalı. Bakarsınız, bir gün dizginler öylesine gerilmiştir ki avucunda, çevresi acı ile bükülen dizleri üstüne çöker, tek adım atamaz. Bir başka gün bakarsınız, dizgin, dermansız parmaklarından kaymış, sağa, sola yalpalayan, başıboş bir gidiş başlamıştır...

Bir tek nedeni vardır bunun: Korku!

Adnan Menderes'i ipe korku götürdü. Onun cellâdı korkudur...

Ne korkusu mu?.. Altındaki kol-tuğu kaybetme korkusu!

Sanki dünyaya bu koltukla gelmişti doğarken...

İnönü, onun bu korkusunu sezdiği için her gün üstüne yürüdü. O, üstüne yüründükçe korkak adamın bütün korunma çarelerini aradı. Şiddet kanunları, baskı komisyonları, vatan cepheleleri, hep bu korku-

nun piçleridir. O ürkek kuş, kendi koruyucularının ördüğü ilimkte can verdi!

Demirel, bir hesap adamıdır, bir toprak adamıdır, üstelik bir sabır, bir tahammül adamıdır.

Korkan adam sabır edebilir mi?.. Korkan adam tahammül edebilir mi?..

Ne dediler ona A.P'ye başkan seçilir seçilmez?.. Soruyu ters çevireyim: Ne dediler ki değil, ne demediler ki?

Ama Morison Süleyman seçilmi kazandı. Ama Farmason Süleyman oyları topladı!

Aradan altı ay geçti, bir seçim daha yaptık.

Bu sefer oyları toplayan Süleyman, ne Morison Süleyman'dır, ne Farmason Süleyman... Seçimi Necmi Süleyman kazandı.. Hem de üstüne çullanan beş partiyi silkeleyip atarak!

Bütün tehdit sağanakları, bütün iftira çirkefleri, bu fütursuz kayanın üstünden aktı, gitti!

Öyleyse sayın Demirel, hükûmet olmak için, korkan adamın değil, korkmayan adamın kararlarını almak için ne bekliyor?

Hükûmet olan yerde kaldırım susar, duvar konuşmaz!

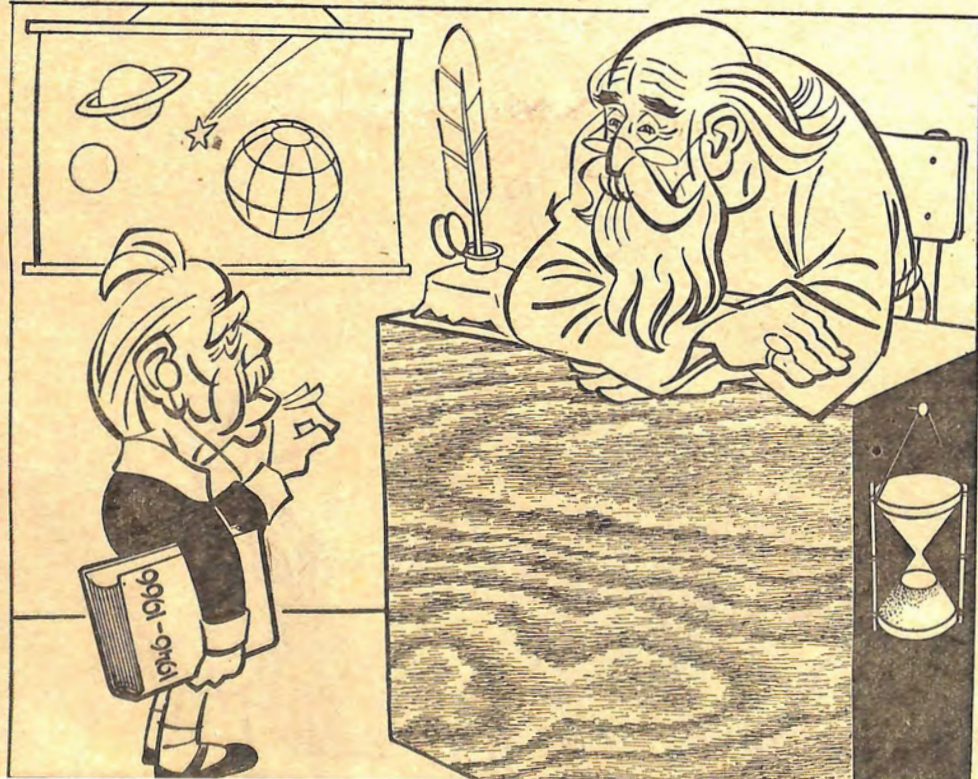
Keban barajından önce, devlet otoritesinin temeli atılmalıdır. Hiçbir kalkınış bu temele dayanmadan yükselemez.

Hükûmet yok mu?.. Onu sayın Başbakan benden iyi bilir elbet. Ama, kendisinin yükünü paylaşacak nice arkadaşlarının da kendisine yük olduklarını biz biliyoruz!

Adalet Partisi içinde, az bile olsa, ministrable adam, devlet adamı vardır. İçerde bulamazsa, dışarda bulur. Keban barajından sonra birbirini kovalayacak yarınlara yönelmiş adımlar, ona arkadaş bulmakta da yardımcı olacaktır.

Öyleyse yazımızın başlığını, yazımızın sonunda da tekrar edeyim: Hükûmet, hükûmet olmalıdır.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Ben Avrupadayken...

Evliya Çelebi

Mizah edebiyatımızın yeni Evliya Çelebi'si Aziz Nesin de galiba rüyasında: «Şefaât Ya Resûlallah» diyeceğine, dalgınlıkla: «Seyahat Ya Resûlallah» demiş olacak. Tanrı bir yürü ya kulum dedi ki, sormayın!

Macaristan'dan yeni dönen eşsiz mizahçımız, sizlere en güzel hediye getirdi: Neşe!

Bu sayıda, daha önceki seyahatinden kalmış çok tatlı bir yazısı ile «Ben Avrupadayken» serisine devam ediyoruz.

ANSIZIN bir yerlerine, koltuğuna, sırtına, omuzuna dokununca, «hıh!» diye bir ses çıkarak sıçrayan huylu insanlar vardır. (Not: Rusçada huy çok ayıp bir anlama geliyor. Bence pek ayıp değil ama insanlar ayıp demişler işte. Bir insan organını anlatan, herkesin bildiği ama kimsenin açıkça söylemediği bu kelime bütün söz-lüklerde vardır. Hatırınızda bulunsun, Türkçe bilen Rusların, hele hanımların yanında bu kelimeyi ağızınıza almayın. Ben bunu bildiğim için söz arasında «benim kötü bir huyum var!», «huyum biraz bozuk!» ya da başka biri için «huysuz adamdır!» deyince, beni dinleyen Rus

Kavgaya sanacaklar!

hanımları kıpkırmızı oluyorlar, yere bakıyorlardı. Aynı şey birkaç kere olunca, merak edip bir Rus arkadaşına sordum ve huyun ne olduğunu öğrendim ondan sonra da huy yerine hep karakter dedim. Bizim dilimizdeki durak, rusçada «aptal» demek; «bardak» ta «genel ev» demek. Bilgi her zaman için bilgidir günü gelir gerekir.)

Evet, ne diyordum, bir yerlerine dokununca sıçrayan huylu, pardon, sinirli insanlar vardır. Ben bu kadar fazla huylu değilimdir, pardon, sinirli değilimdir. Ama, bir yerime dokunulsun istemem. Ne diye başka biri oramı buramı ellesin? Ama öyle adamlar var ki, konuşurlarken her iki üç kelimede bir insanı dürtter, yumruklar dururlar. Ben işte buna ifrit oluyorum. Hem de insanın hep aynı yerlerine vururlar, ya omuzuna, ya dirseğine, ya dizine... Düşününüz, karşınızda durmadan açılıp kapanan, kapanıp açılan bir çene ve durmadan kalkıp inerek, inip kalkarak, kolunuzun ya da bacağınızın aynı noktasını dürtükleyen bir el... Tıpkı karasinek gibi. Karasinek te öyledir diyelim, burununuzun ucuna konar kovalarsınız, kalkar, uçar, yine gelir aynı nokta-

ya konar. Yine kovalarsınız, yine oraya konar. Elinizi sallarsınız, yüzünüzü oynatırsınız, burnunuzu buruşturursunuz, her seferinde yine kalktığı noktayı, tam o ilk hedefini bulur.

Konuşurken dürtükleyen adamlar da öyle, hep aynı noktayı dürtüklerler. Bir kere, iki kere, üç kere, haydi beş kere insan aldırma, ama boynu hem de aynı noktadan dürtüklenmek beni deli ediyor.

Ben böyle birine rastladım. Tercümanım. Tercümanım olduğu için de elinden kurtulamazdım. Çünkü onunla gezip dolaşmak zorundaydım. Adam, onsekiz gün boyunca, beni dürtükleyip, silkeleyip, sallayıp durdu.

Çağrılı olduğum bazı ülkelerde kadın tercüman verdiler. Nedense kadınlarda böyle insanı dürtmek, dürtüklemek huyu, pardon, âdeti yok. (Psikologlar, neden yalnız erkeklerin karşındakileri dürterek konuştuklarını, kadınların niçin böyle yapmadıklarını araştırmalıydılar.) Bir kadının insanı dürtmesi, dürtüklemesi başka şey... Ona can feda! Düşününüz, bir kadın eli üzerinize doğru uzanıyor. Daha el vücudunuza dokunmadan insan gıdık-

aziz NESİN

lanmaya başlar. Çok neşeli sahneler ortaya çıkar, son derece de samimi bir hava eser. Hattâ kadın elinin nerenize isabet etmesini istiyorsanız, farkında değilmiş gibi döner, oranızı hedef verirsiniz. Ama düşününüz, yaşlı bir erkeğin şiş mavi damarları ağlaşmış eli, durmadan oranıza buranıza dokunuyor; dayanılır işkence değildir.

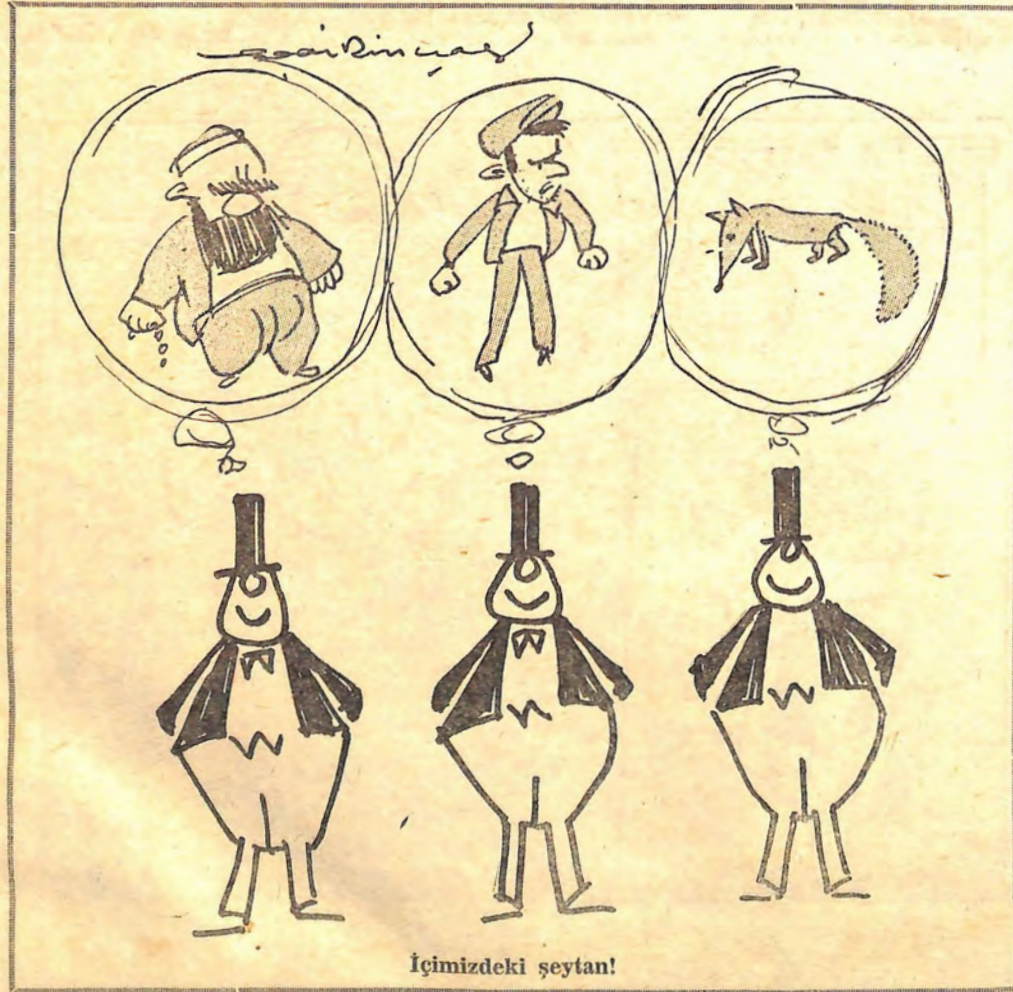
Hayır, tercümanımdan yakınıydım. Bana çok dostluk gösterdi, çok yardım etti, iyiliklerini unutamam. Ama dürtükliyerek, orama burama vurarak, dahası bununla da yetinmeyip, ben kendimi korumağa çalıştıkça, sözlerine dikkatimi çekmek için arada bir de çimdikliyerek beni canımdan bezdirdi. İnanmıyacaksınız, mizahçı değil mi atıyor, diyeceksiniz, ama sol kolum çürüdü. Tabii bir dokunuşta çürümedi, ama onsekiz gün bir el insanın aynı yerine durmadan vurursa, elbet çürür.

İlk bir iki gün aldırmadım. Yolda giderken daha kolay oluyordu. Çünkü dürtükleyen elinin saldırısından kurtulmak için, ondan biraz açılıp uzaklaşıyordum. Ama elinin yetişmeyeceği kadar uzaklaşmama müsaade etmiyor, bana sokuluyordu. O sokula sokula, ben kaçsa kaçsa, bazen caddenin sağ duvarına, mağazaların camlarına dayanıyordum. Beni duvara sıkıştırıyordu. Kaç kere onun elinden kurtulmak için, bir yaya kaldırımdan karşı yaya kaldırıma canımı atarak arabaların altından kalacaktım.

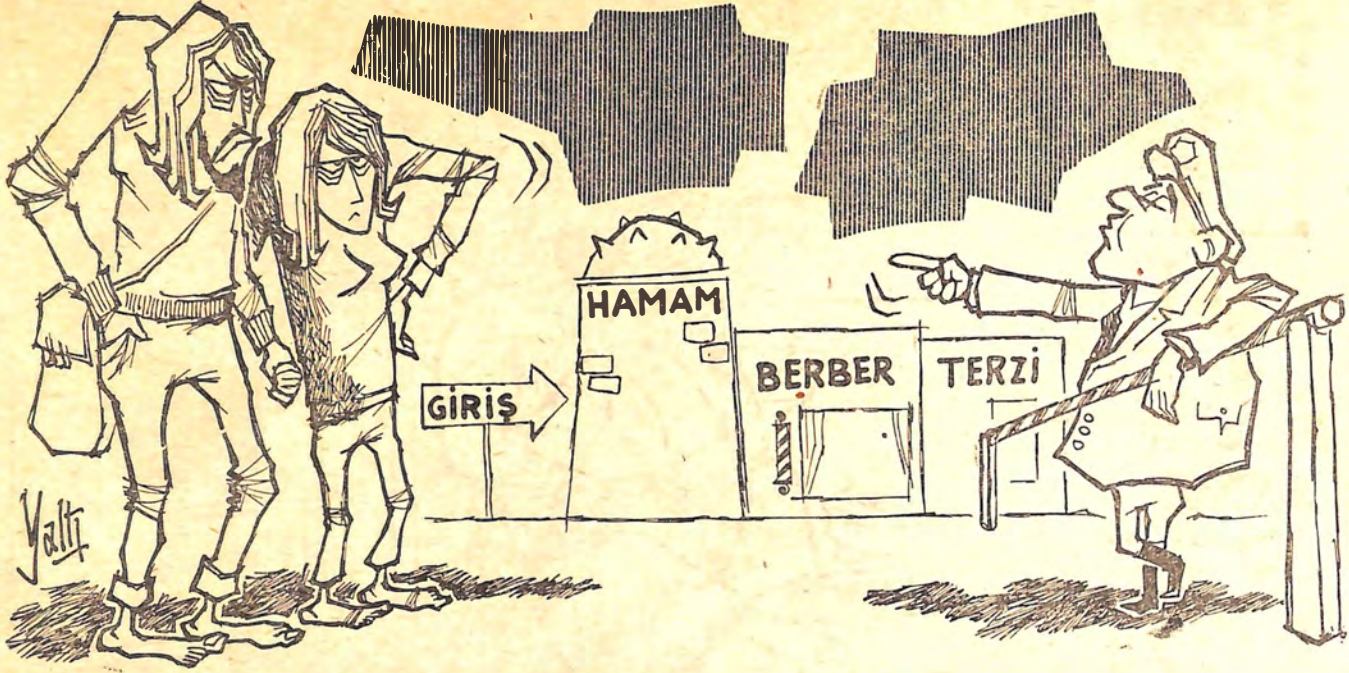
Saygısından ötürü, beni hep sağında bulundurmak istiyordu. Bu yüzden sol omuzum onun dürtüklemesinden acıyordu. Sol omuzumun biraz dinlenmesi için, arada bir onun soluna geçiyordum, biraz da sağ omuzumu dövdürüyordum. Bir sağ, bir sol omuzumu nöbetleştire hedef yaparak kurnazlık ediyordum.

Yolda giderken yine neyse, ama bir yerde oturunca felâket... Adam durmadan dürtüyor, yumrukluyor, mincıkıyor. Restoranlarda, kahvelerde otururken, kendimce taktik kullanıyor, siper yerleri seçiyordum. Yanına oturmakta karşıma geçiyordum ki arada masa olsun. Ama, ya masanın üstünden elini uzatıyor, ya da yanımdaki sandalyeye geliyordu. Deli olacaktım...

Bu durumda konuştuklarını da anlıyamıyorum. Ondan korunmağa mı çalışacağım, yoksa ne dediğini mi dinliyeceğim. Aklım fikrim, ne-

İçimizdeki şeytan!

— Sizin giriş kapınız oradan baylar..

reme dokunacak diye adamın elinde...

Düşündüm ki, bu adam sözlerine dikkatimi çeksin diye beni dürtüklüyor. Öyle ise baştan ayağa dikkat kesilip dinliyeyim, belki dürtüklemesin. Oturduğumuz kahvede iki elimi çeneme dayayıp kulaklarım onda, gözlerimi diktim, ağzının içine bakıyorum. Nafile, insafsız, merhametsiz tercümanım bu durumda bile dürtüklemeye devam etti. Hem de karşısında olduğum için, bu sefer çeneme çeneme dürtmeye, sanki vurmaya başladı.

Enkötüsü otomobildeyken oluyordu. Çünkü kaçacak yerim azdı. Çekile çekile arabamın bir köşesine sıkışıyordum. O sokulup iyice durmadan dürtüyordu. Fırsat bulursam, ondan önce arabamın öbür yanına oturarak, sol omzuma istirahat veriyordum. Belki elinden kurtulurum diye bir keresinde şoförün yanına oturdum. Omzumuma omzumuma, sırtıma sırtıma vurmağa başladı. Kızdım, hiç aldırılmaz gibi davrandım, bu sefer de enseme, kafama kakağa başladı. Öylesine tedirgin olmuşum ki, gece yataкта, sanki eli, gündüz vurduğu yerlerime uzanıyor gibi oluyor, uykumda bile korunmak için duvara sokuluyordum.

Düşündüm ki, bu adamın bana eskiden bir gizli düşmanlığı olacak, şimdi beni eline geçirmişken, dikkatimi çekmek bahanesi ile dövüp duruyor, başka türlü olamaz. Ama çok da iyi adamdı, bana elinden gelen iyiliği yapıyordu.

Bir gün bir durakta o kadar canımı yaktı ki, ben de aynı yöntemi kullanmağa karar verdim. O dikkatimi çekmek için beni dürtüyor da, ben neden dikkatini çekmek için onu dürtüklemeyeyim? Bir iki kere orasını burasını dürtüklersem, anlar, belki vazgeçer. Konuşmağa başladım ve daha ilk sözümde sağ böğrüne bir hafif yumruk attım, ar-

kasını da bırakmadım, omuzuna, dirseğine ve çenesine birkaç kere dokundum, o hemen arka arkaya göğsüme ve koluma birkaç darbeye cevap verdi. Artık ok yaydan çıkmıştı, ben iki elimle birden, bir

sağ, bir sol elimle kısa kısa darbelerle karşılık verdim. Bir yandan da onun vuruşlarından korunmak için geri sıçradım. Yani adama elimi dokunduruyor, hemen geri sıçırırdım. O da aynı şeyi yapmağa başla-

dı. Ben onun vuruşlarından korunmak için sol elimle parad yapıp, daha kuvvetli olan sağ yumruğumla çenesine bir kroşe patlattım. O da parada geçmek zorunda kalıp geri sıçradı ve sol yumruğu çenemi sırtırıp havayı dövdü. Artık ikimiz de konuşmayı bırakmış birbirimizi dürtüp dürtüklüyor daha doğrusu yumrukluyorduk. Ringteki boksörler nasıl dans ederlerse, biz de öyleydik. Çevremize baktım, taksi bekleyenler toplanmış bizi seyrederiyorlar.

Bir ara tercümanım,

— Millis geliyor, buradan gidelim... dedi.

— Neden? dedim.

— Kavga ediyoruz sanacaklar...

Öyle ya, biz tatlı tatlı konuşuyorduk.

Oradan uzaklaştık. Tercümanım yine kolumu dürtüp bir şey söyledi. Anladım ki, o şehirde kaldıkça kurtulamayacağım. Şimdi başka bir şehirdeyim. Ama bende bir sinir başladı; sanki birisi oramı buramı eliyor, mıcıkıyor, dürtüyor gibi, durmadan silkeleniyor, sıçırıyor ve korunmaya çalışıyordum. Böyle bir tik başladı.

Şüphesiz olayı abartarak anlattım, ama o kadar çok değil... Olayın hangi Avrupa şehrinde ve hangi tercümanla aramızda geçtiğini açıklamadım. Bu yazımı sanırım tercümanım da okuyacak ve hiç üstüne alınmadan, «dünyada ne insanlar var!» diyecek. Biz hepimiz böyleyiz işte. Önce piyes bizim için yazılır, ama hiçbirimiz üstümüze almayız «dünyada ne insanlar var!» deriz.

Ben size tercümanımı anlattım; ya bir de tercümanım beni anlatsa, kimbilir size benim için neler söyleyecek. Ama hiçbirini üstüme alınamayacağım ve «dünyada ne insanlar var!» diyeceğim. Yeter ki adımla açıklamasın...

Aziz NESİN

5

«Seçim propagandasında din istismar edildi.» — Gazeteler —

Vatandaş — Aman çok şükür, biz kurtulduk!..

7 gün

PAZARTESİ

Bin yıl

Sayın İnönü, bir konuşma-
sında:

— Bin yıl yaşayacağım diye
ödleri kopuyor, demiş...

Belki... Ama, bin yıl yaşama-
yacağım diye paşamızın ödü
koptuğu muhakkak!

SALI

Nasıl görsün?

Gazetenin biri yazıyor:

«Şu İstanbul'un haline ba-
kınız: Çöp tenekeleri kapı
önlerinde. Simitçi tablaları,
öksürük, aksırık, toz, sinek
altında. Asfaltlar aşınmış, kal-
dırımlar çökmüş. Bir yanda
moloz, bir yanda çukur. Şeh-
rin güzelliği ağaçlar, asrı
mezarlığın duvarları, Taksim
bahçesinin giriş kapısı, Sul-
tan Mahmut türbesi, elektrik,
trolleybüs direkleri, zamk, tut-
kal, çiriş akıntıları içinde
bির ilân kulesi. Pislik, ba-
kimsizlik anıt olmuş.. Haşım
İşcan bunları görmüyor
mu?..»

İşcan dostumuz adına biz
cevap verelim:

Görmüyor!.. Çünkü üstad,
Karaköy geçidi, Saraçhane
geçidi, Azapkapı geçidi diye
yerin altına bir girdi, bir tür-
lü çıkamıyor. Yerine üstünde
olup bitenleri nereden gör-
sün?

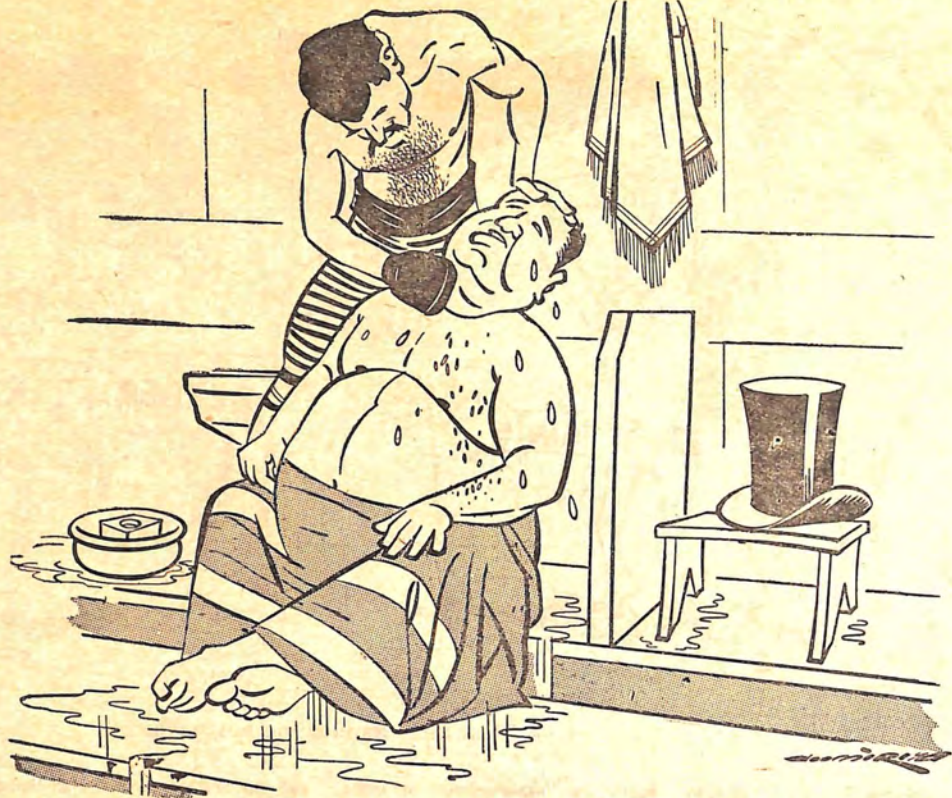
ÇARŞAMBA

Saat

Sayın İnönü, gazetecilere
«Saat gibiyim» demiş.

Doğru... Hem de şu kurul-
madan, kendi kendine işleyen
saatlerden maşallah!

Yalnız bir şey var: Bazen
biraz geri kalıyor, bazen biraz

— Çok kirlenmişsin bey... Hangi partinin adayydın?..

ilerli gidiyor. Hiç doğru gös-
terdiği yok!

PERŞEMBE

İftira

Yaz dolayısıyla saatlerin
bir saat ileri alınmasına, Ba-
kanlar Kurulu karar vermiş.
Bakalım, Halk Partililer,
Demirel iktidarına hâlâ geri-
ci diye iftira edebilecekler mi?

CUM

Sünger

İmroz adasında bir sün-
gercilik enstitüsü kurulu-
yormuş. Biraz geç kaldık
ama, yine şükür.

Efendim, çok partili de-
mokratik hayata girdikten
sonra, memleketimizde sün-
ger ihtiyacı o kadar çoğaldı
ki... Bilhassa kasap süngeri!

CUMARTESİ

Dil bayramı

Türkçenin devlet dili oluşu-
nun 689 uncu yıldönümü ge-
çen cumartesi günü, büyük
törenlerle Karamanda kutlan-
dı. Gökte Türk Hava Kuvvet-
lerimiz, yerde profesör Sadi
İrmak ve Behçet Kemal Çağ-
lar dostlarımız gösteriler yap-
tılar.

Lâf değil bu, altıyüz seksen-
dokuz yıldır, türkçe, Anado-
luda devlet dili!

Ah Allahım!.. Bir de şu gü-
zel türkçemizin, bütün yurt
içinde millet dili olduğunu
görebilsek!

PAZAR

Rivayet

Size bir pazar şakası daha..
Biraz çapkınca, ama istediği-
niz gibi yorumlayabilirsiniz:
Adam doktora dert yanmış:

— Çok üzgünüm beyefendi,
çok...

— Geçmiş olsun, neyniz
var?

— Neyiniz vardan ziyade
neyiniz yok diye sorsanız da-
ha doğru olur!

Doktor gülümsiyerek sorar:

— Hiç mi yok?

— Hayır, Allaha şükür
var... Ama az.

— Ne kadar meselâ?

— Haftada bir!

— Kaç yaşındasınız?

— Yetmişliç...

— Aman beyefendi, öpüp te
başınıza koyunuz... Bu yaşta,
haftada bir... Fevkalâde...

— Ama doktorcuğum, bir
arkadaşım var, üstelik ben-
den iki yaş da büyük... Her
gece diyor, her gece!

Doktor tatlı bir gülüşle ih-
tiyarın omuzunu okşar:

— Kolay canım, kolay...

Bu günden tezi yok, siz de
ona öyle söyleyin!

Çöp heyeti Avrupadan döndü!

YESİL çölden

Yusuf Ziya Ortaç

Bir arap şeyhi

YOL üstünde, bir dağ sırtında beliren bir çatıyı gösterdi rehberim:

- Süleyman El-Hazel...
- Kim bu?
- Meşhur bir arap şeyhi... Turistler onu görmeden gitmez!

Turistlerin ne aptal şeylere meraklı olduklarını bilirim ama, yine de:

- Haydi, biz de görelim öyle ise, dedim.

Tanrının rahmeti damlamamış akıllı bir toprak üstünde, bir-birine bitişik, ev ile ağıl arası iki binaya yaklaştık. Yerde yeşil ot, dalda yeşil yaprak yok.

Süleyman El-Hazel'den önce size şunu söyleyim: Eğer İsrail'de keleş bir tepe, ölü bir toprak görürseniz, orada yahudi aramayın!

Arabın sırtında hâlâ entari, başında hâlâ agel ve altında hâlâ ya deve var, ya eşek. Turist uğrağı Süleyman El-Hazel'in kerpiç sarayı da böyle bir kara ve kuru toprak üstünde...

Arap şeyhi, kapı önünde bir tahta peykeye bağdaş kurmuş, tek gözü ile bize bakıyordu. Tek gözü ile dedim, öbür gözünün be-beği beyaz bir pıhtı ile kapanmıştı.

Hiç kılmıdamadı yerinden. Sağ elinin işaret parmağını bile takma dişlerinin arasından çekmedi. Çenesinde beyaz, kırpık bir sakal. Sırtında ipek bir maşlah, ayaklarında topukları aşınmış kaba çoraplar ve... Belinde, işlemeli gümüş bir hançer, bir tabanca.

Seksenbeş yaşındaymış şeyh hazretleri. Dört karısı, onaltı carlyesi, yüzü aşkın oğlu, kızı, torunu varmış...

Geçen yıl, fidan boyulu, yaprak gözlü, manolya tenli, karanfil ağızlı, körpecik bir İngiliz kızına evlenme teklif etmiş: Bin İngiliz altını bir ipek torba içinde önüne koyarak...

İngiliz kızı, tiksintiden bin metre öteye kaçmış, otomobiline atlayınca!

Rehberime sordum:

- Turistler bu ihtiyar Arabın neslini ziyaret ediyorlar?
- Yandaki oda kıymetli hatıralarla dolu, dedi.
- Görebilir miyim acaba?

İsteksiz isteksiz yerinden kalktı. Büyük bir anahtar döndü ki-lidin içinde ve yapıldığı günden beri silinmemiş, süpürülmemiş, toprak bir odaya girdik.

Solda bir konsol, üstünde iri fanuslu iki gaz lâmbası. Duvarlarda eski hançerler, kılıçlar.. Kimbilir, ağızlarında kaç Osmanlı şehidinin kanı paslanmıştı. Sonra, bayrak, bayrak, bayrak: Fransız bayrağı, İngiliz bayrağı, Amerikan bayrağı... Sonra, resim, resim, resim: Roosevelt'in resmi, Truman'ın resmi, Kennedey'nin resmi, De Gaulle'nin resmi, İngiliz kraliçesinin resmi!

Bir Türk bayrağı yok bu dört duvarda. Bir Atatürk resmi yok bu resimler arasında...

Kendisine sordum. Utanmadan şu yalanı söyledi:

- Onlar gönderdiler, koydum. Siz de gönderseydiniz, koyardım!

Bayrakları nereden aldı, bilmem. Ama ünlü devlet adamlarının gönderdiği resimler, hep dergilerden makaslanmıştı!

Yıllarca, bu şeyh El-Hazel'i Osmanlı İmparatorluğu beslemişti, hazinenin altınları ve Anadolunun kanı ile... Sonra, İngiliz besledi, Fransız besledi, Amerikalı besledi.

Şimdi mi?... Galiba İsrail besliyor: Sınırları içindeki arabı, sınırları dışındaki Araba karşı!

Dost İsrail'de tek öğrendiğim şey bu alçak olmuştur!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yazısız

PARA...KİLİT

Adnan Veli

«Paranın sesi de hoştur, lâfı da» derler. Doğru.. Onun için paradan söz açmak istiyorum bu hafta..

Dolmuşa binerken, cigara alırken, gazeteciye uzatırken kullandığımız bozuk paralar vardır, bilirsiniz. Madeni paralar.. En büyüğü (2.5) liradır, en küçüğü de (1) kuruş.. Sonra da kâğıt paralar gelir. En küçüğü (2.5) liradır, en büyüğü de (1000) lira..

Ben bu paralar içinde (1) kuruşla (1000) lirayı, en talihli paralar olarak kabul ederim. Sebebini de anlatayım isterseniz:

(1) kuruşu ele alalım. (1) kuruşun, bizim gündelik hayatımızda pek rolü kalmamıştır artık. Şimdi en küçük görevleri (5) kuruşlar yapıyor toplumumuz içinde..

Söz gelişi, tablasındaki simidi satmak için, yoldan gelip geçen herkesin gözüne, yalvarıcı bir umutla bakan simitçiye düşününüz. Ondan bir simit alıp da, adamın avucuna, yirmibeş tane (1) kuruş verecek olmanız, yüzünün çizgileri hemen değişir. Sinirlenir bu münasebet-sizliğe.. (25) kuruşun (8) kuruşu kâr olduğu halde, parayı saymaktan yüksünür. Ayrıca, o (25) tane kuruşu, bir başkasına kabul ettirme güçlüğüne peşin rahatsızlığını da duyar. Onun için ben, (1) kuruşların, Türkiye'deki veznedarların dü-rüstlüklerini isbat etmekten gayri bir işe yaramadığını rahatlıkla söyleyebilirim.

Ama, denilebilir ki «Be birader! Şimdi sana, 35 milyon tane (1) kuruş hediye etseler, almaz mısın?»

Ahırım tabii.. Ahırım ama, bu 35 milyon kuruşu kullanmak, gerçekten zor bir meseledir.

Diyelim ki, 800 lira ev kirası vereceksiniz. Ev sahibi de kapınıza dayandı. 80 bin tane kuruşu, adama bir torba içinde teslim edecek olmanız, onun bu parayı sayması üç gün sürer. Sanırsam, evinden aldığı kirayı, her ay üç günde sayabilen bir ev sahibi, o kiracıyı, ya sille kötek

kapı dışarı atar, ya da sinir krizlerine uğrar.

O kadar uzağa da gitmiyelim. Büyüka'da'ya kalkacak Ekspres vapurunun bilet kuyruğuna girdikten sonra gişe memuruna, 250 tane (1) kuruş uzatacak olmanız, gişe memurundan önce arkanızda bekleyenler size basarlar kalayı.. Hele bir de vapurun hareket zilleri çalıyorsa, oracıkta dayağı yediğinizin resmidir.

Ben öyle sanırım ki, 60.000 liraya satın alacağınız bir otomobil için, satıcıya, 6 milyon tane (1) kuruş vermiye kalksanız, adam derhal

vazgeçer bu alışverişten.. Çünkü, altı milyon tane bir kuruşu saymaya aylar ister. (1) kuruşun ağırlığı bir gram olsa, 6 milyon tane kuruş, 6 ton eder. 6 ton ağırlığındaki parayı da, altı tonluk bir kamyonla taşımak gerekir. Bu parayı, evinizde bir odaya koyacak olmanız, odanın tabanını çökertecek diye, hiç şüpheniz olmasın, ev sahibi hemen tahliye davasını açacaktır.

«Elindeki parayı başkasına yatırıma da, bize yatır» diye, radyolarla halka yalvaran bankalardan birine 188.000 lirayı, (1) er kuruş olarak yatırıma kalksanız, banka kapısından hademelerle koğarlar sizi. En küçük paranın, insanın başına

açtığı gaileler, burada saymakla bitmez sanırım.

Gelelim en büyük paraya.. Kâğıt-tan yapılmış (1.000) liraya..

Cebinizde bozuk para bulunmadığını unutarak, bir simitçiye sokulduunuz diyelim. Baktınız ki, simitler de çıtır çıtır.. Bir tanesini elinize alıp ikiye böldünüz. Ucundan da ısırdınız. Sonra elinizi cebinize attınız. Eyvahl! Hiç bozuk yok. O zaman simitçiye, ister istemez (1.000) liralık banknotu uzatırsınız. Bütün ticari kapasitesi 30-40 liranın içinde dolaşan bir simitçi, (1.000) lirayı bozamaz ki..

— Bozuk ver efendi! der.
— Bozuk yokmuş, farkında olmadım, dersiniz.
— Simidi niye ısırdın öyleyse? der.

— Bozuk var sandım. İzin verirken, şurada bozdurayım da, senin (25) kuruşunu getireyim, dersiniz.

— Ya dönmezsen? Ben her geçene bir simit kaptırırsam, haftasına kalmaz, topu atarım, der.

— Öyleyse, sen de beraber gel, dersiniz.

— Ben tablamı bırakıp gelemem. Görmüyor musun, Belediye Zabıtası vızır vızır dolaşıyor ortalıkta? Senden (25) kuruş almak için, tablamı mı kaptırayım Belediye'ye? der.

— Canım, bunun başka çaresi yok ki, dersiniz.

— Sen fiyaka yapmak için mi, (1.000) lirayı üzerinde dolaştırıyorsun? der.

— Ağzını topla, lâfını bil de konuş, dersiniz.

— Fazla horozlanma. Simidimin parasını tosla, der.

— Ben horozlanmıyorum, seni terbiyeye davet ediyorum, dersiniz.
— Ben, terbiyeyi, senin gibilerden öğrenecek değilim, der.

— Yani, ne demek istiyorsun oğlum? dersiniz.

— Ben, nereden senin oğlun oluyorum? Sen benim anamı nereden tanırırsın? Hıyar! der.

— Hıyar, senin gibi olur, dersiniz.

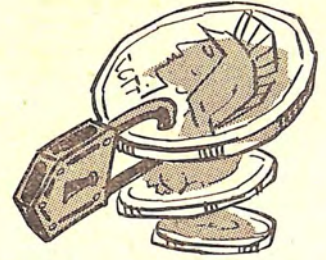
— Fazla diklenmel! Hem hakkımı yedin, hem de kafa tutuyorsun. Suratının ortasına bir tane çarparsam, der.

— Benim suratıma çarpacak adam, anasından doğmamış, dersiniz..

Bu iş böylece uzar gider ve karkolda biter..

Aslında simit meselesi değildir kavgayı yaratan.. Karşılıklı tahrikler ve hakaretlerdir. Simit, sadece sebeptir.

Polis karakolunda bir hukuki durum ortaya çıkar.

Simitçiden simit almak, tarafların rızasıyla gerçekleşen bir alım satım işidir. Ancak bu alım satım işi, mücbir sebepler yüzünden gerçekleşmemiştir. Simitçi, parayı bozmaya mecbur mudur, değil midir? Siz, parasını ödemededen önce, simidi ısırmak hakkına sahip misiniz, değil misiniz?

Bu soruları yargı cevaplandırır.

Ama, gelelim, (1.000) lira yüzünden, sizin başınız derde girmesidir.

Görüyorsunuz, en küçük paranın da, en büyük paranın da, zaman zaman insanın başına gaileler açılıyor. O yüzden, paraların ortancalarına rağbet etmek, daha akıllıca bir davranış olur bence..

Şimdi biraz da, madeni paraların kenarlarındaki tırtıllardan söz açayım.

(1), (5) ve (10) kuruşlar hariç, öteki madeni paraların kenarlarında tırtıllar ve T.C. harfleri bulunur.. Ama bu tırtıllar, sırf Türk paralarında değil, yabancı paralarda da bulunur.. Bu tırtılların ve harflerin niçin yapıldığını hiç düşündünüz mü? Acaba, süs olsun diye mi yapıyorlar bunları?

Değil elbette.. İzin verirsiniz sebebini anlatayım size:

Bizans'ın çöküşü, Fatih Sultan Mehmed'in zaferinin bir sonucudur ama, bu çöküşü yüz yıllar boyunca hazırlayan başka sebepler de vardır. Bizans toplumunun ekonomik ve sosyal bünyesi iyice çürümüştür. Hırsızlık, sahtecilik, rüşvet, zimmet, fuhuş, alabildiğine yayılmıştır.

Söz gelişi, devletin tedavüle çıkardığı madeni paralar, bir takım madrabazlar tarafından, kenarlarından traş edilmektedir. Böylelikle Bizans'ta, paraların madeninde bir hırsızlık baş göstermiştir. Devletin piyasaya sürdüğü paralar, el değiş-

Bir gecede 800 gecekondü yapıldı. — Gazeteler —

— Bu dağları ben yarattım!

tirdikçe, kenarlarından talaş halinde yontulmakta ve günden güne küçülmektedir. Yumurta büyüklüğündeki altın para, bir yıl geçmeden, fındık kadar kalıvermektedir. Böylece Devlet, piyasaya 100 ton altın sürüyorsa, bir yıl sonra bu paraların traş edilmesi yüzünden, 20 tona düşmekte, ve 80 ton ağırlığındaki altın da, şunun bunun cebine girmektedir.

Altın, gümüş ve nikel paraların madenindeki hırsızlığı önlemek için paraların kenarlarına tırtıl yapılması, o zamandan kalma bir tedbirdir. Yani bu tırtıllar, parayı sağlamda tutan bir çeşit kilit görevi yaparlar. Hırsızlığa karşı korunma kilitidir.

Bilirsiniz, hırsızlığın tarihi, insanlığın tarihine dayanır. İnsanlık geliştikçe, ona paralel olarak hırsızlık da gelişmiştir. Yeni yeni hırsızlık çeşitleri ortaya çıkmıştır. Mal ve para hırsızlığından sonra, aşk hırsızlığı, politika hırsızlığı, fikir hırsızlığı, din hırsızlığı da bugün hayli yaygınlaşmışa benziyor..

Ben, bizim toplumumuzdaki gidişin kötüye doğru yöneldiğini, en kesin şekilde nasıl anladığımı size de anlatayım:

Bilirsiniz, oturduğumuz evlerin kapılarında, küçük anahtarlarla açılan kilitler vardır. Bu kilitler, hırsız tornavidasına pek dayanmıyor. Biraz zoru görünce tırrk diye açılıyor. O yüzden, kapıların içine gömülen kasa kilitleri, şimdi daha çok rağbet görüyor. Çünkü bunu açmak, ötekine nazaran, çok daha zor..

Bu gömme kilitlerin imalatçılarından biriyle konuştum geçende.. Adam, hayatından pek memnundu. Kısacık zamanda zengin oluvermişti.

Başbakan Demirel bunu duysa, «Özel teşebbüsün yatırımları meyvalarını veriyor» diye, kimbilir ne kadar sevinir? «Yerli sanayi kalkıyor» diye avaz avaz bağırır belki de..

Ben o kanaatte değilim. Çünkü yerli kilit imalatçısının zengin olması, kasabın, kerestecinin, lokantacının zengin olmasına hiç benzemez. Bir memlekette gömme kilit sanayinin gelişmesi, en büyük tehlike işaretlerinden biridir. Ben bu işareti, bilimsel bir kural olarak, şöyle ifade edebilirim:

«Gömme kilit imalatçıların sevinmesi, o memleketin geleceğini karanlık görmeye yeter bir sebeptir..»

Adnan VELİ

Doğunun meşhur eşkıyalarından Tilki Selim, rakibi eşkıya Hamido'yu yakalayıp jandarmaya teslim etti! — Gazeteler —

— Gurbanın olam çavuş, izin ver, ben de onu yakalayıp sana teslim edem!

Dardayız çoluk çocuk,
Takalım mavi boncuk,
Kazasız bir yolculuk,
Nasip eyle Yarabbi..

Deliye her gün düğün,
Aşımız yok her öğün,
ZAM yapılmadık bir gün,
Nasip eyle Yarabbi..

Mecliste başka durum,
Radyoda başka yorum,
Kavgasız bir oturum,
Nasip eyle Yarabbi..

Dua!

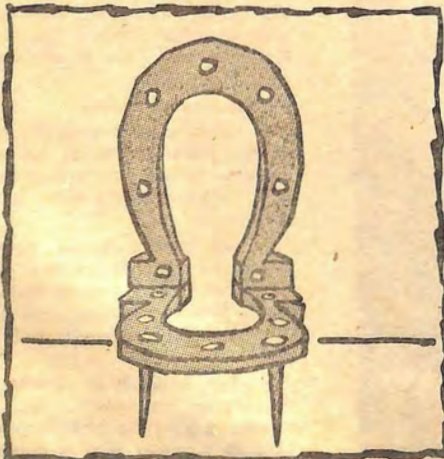
Palavrasız mikrofön,
Sesi güzel saksafon,
Arızasız telefon,
Nasip eyle Yarabbi..

Konu komşu dalaşmak,
Sağa sola sataşmak,
Evrak gibi dolaşmak,
Nasip etme Yarabbi..

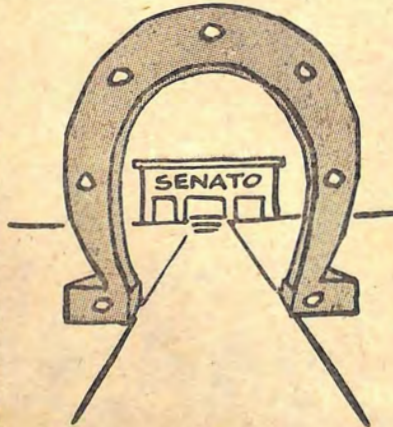
Düşmanın kafasını,
Fakirin tasasını,
Eşitlik yarasını,
Çabuk çıkart Yarabbi..

Ağanın ezasından,
Patronun cezasından,
Trafik kazasından,
Koru bizi Yarabbi..

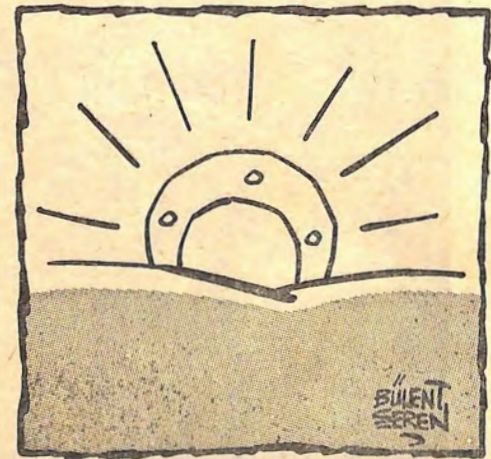
Enver Erdik

İktidar koltuğu...

Zafer tâkı...

Nurlu ufuklar!

keçiler Otobüsü

O TOBÜS. Ankara'dan sekiz yolcuyla çıkınca, şoför, aynı zamanda arabanın da sahibi olduğu için suratını bir karış astı. Suratını astığı neyse, sinirinden olacak, gaz pedalına akrep öldürür gibi basıyor, bastıkça da araba Allah selâmet versin uçup gidiyordu...

Arabanın birini sollayıp geçtikten sonra, önümüze çıkan kamyonu çarpmamak için şarampola çığ gibi inip, fırtına gibi çıktık. Kabahat kamyon şoföründeydi sanki, tam onbeş dakika aralıksız küfür savurdu. Amma ne çuval dibinde kalmış küfürler... Küfür, kamyon şoförünün daha anasının karnına düşmemiş çocuğundan başlıyor, üç dört göbek öteye dal budak salıyor...

— Ulan bunlara ehliyet verenin, ulan bunları direksiyon başına sefer tası gibi oturtanın!..

Bu arada trafikçileri de bir güzel methedip, küfürle yerle göğü birbirine kavuşturduktan sonra, sıra yolculara gelmişti ki, önde oturan İri göbekli, kalantor yapılı bir adam itiraz etti:

— Ama şoför efendi!.. Bu kadarı fazla yani!.. dedi.

Bu söz üzerine hepimizin burnu önündeki koltuğa yamyassı yapıştı.

— Kim ulan, kim o şoför efendi diye anıran?..

Arabayı durdurmuş, yüzünü bize dönmüş, avının üzerine atılmağa hazırlanmış bir çakal hırıslayarak solu-yan şoför:

— Kim ulan, kim?.. diye tekrar bağırdı.

Kalantor yapılı adamın yanında oturan, sarı benizli biri:

— Bu, diyerek fıslıdadı.

— Bu mu?

— Benim, dedi kalantor adam, ben!

— Sen ha?.. Ne diyecekmışsin söyle bakalım andavallı?

— Ne diyeceğim? Nedir bu küfür? Haydi kamyon şoförüne yarım saattir küfrediyorsun neyse, ya bizim suçumuz ne?

Şoför, yerinde deşinen atlar gibi direksiyona bir iki tekme salladıktan sonra:

— Ulan Ferit!.. diye bağırdı.

— Buyur usta, dedi muavin.

— İndir lan şu ırzı kırığı aşşa!..

Kalantor yapılı adam koltuklara sıkı sıkı yapışıp:

— Kanun var, nizam var arkadaş, indiremezsiniz, diye bağırdıkça, şoför:

— Bu arabada, kanun da benim, nizam da.. Anladın mı? diye avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

Adamın arkasından bavulunu attıktan sonra, muavin:

— Haydi bakalım düdüğü, Danıştaya kadar yolun var, dedi.

Bir yarım saat de, bu kalantor adamın ecdadı bayram ettikten sonra, şoför efendi normal insanlar gibi konuşmağa başladı:

— Dinine yandığımın adamları... Ulan bomboş gidersin, bi kişi çıkıp da el kaldırmaz. Hele bir dolu gitmeye gör, sanki sözleşmişler gibi hıyarlar, öbek öbek el kaldırırlar...

Şoförlüğünün de, arabacılığının da, bu arabaları icat edenin de, fabrikasının da, yapının da, binenin del..

Artık biz, geriye kalan yedi yolcu, bir kazaya uğramamak için:

— Aman Allahım, yolcu gönder diye dua ediyorduk.

Biz tam böyle dua ederken, önümüze bir keçi sürüsü çıkmasın mı?..

Tamam! Şoförün kapanan ağzı başladı yine ötmeğe... Hele keçilerin başında giden üç tane çoban, bir de arabaya durması için el kaldırınca, sevimli şoförümüzün iyice tepesi

attı. Frenden ayağını kaldırıp, yenden küfürü salladı:

— Ulan katiller!.. Ulan ocak söndürenler!.. Ulan yolun bir kıyısından niçin gitmezsiniz, ulan!..

Muavin, levye demirini kapmış, ustasının arkasından yetişmişti. Şoför tekrar gürlüdü:

— Niye durdunuz ulan?..

Çobanlardan kepenekli olanı:

— Yeriniz var mı arkadaş? diye sordu.

Yedi yolcu, hep bir ağızdan:

— Çok şükür Allahım, dedik.

Şoförün yüzüne de belli belirsiz bir gülümseme yayılmıştı.

— Var, kaçınız bineceksiniz?

— Hepimiz... Keçiler de!

Bu kez şoför, iyice sırtına yapıştı.

— Nereye kadar gideceksiniz?

— Ulukışlaya kadar...

— İyi, götürelim arkadaş. Kaç keçi var burada?

— Elliiki tane...

— Keçinin tanesine üç lira alırım, sizler de onar lira verirsiniz arkadaş...

Kepenekli çoban:

— Verdik gitti, dedi.

Yedi yolcu, birbirimizin yüzüne baktık. İtiraz etsek, işin ucunda hem otobüsten atılmak var, hem de küfürle dayak... Onun için hiç sesi-

mizi çıkarmadık. Sadece:

— İnşallah hemen şuracıta bir trafik kontroluna rastlarız, diye dua ettik içimizden.

Ne yapalım, başka çare yoktu ki.. Keçilerin otobüse bindirilmesine yardım bile ettik. Hareket ettiğimizde, bir keçi sağımda, bir keçi solumda, bir keçi de tepemdedi. Diğer yolcuların da benden kahr yerleri yoktu. Hele sarı benizli adam, keçilerin arasında kaybolmuştu âdeta... Koku, koku, aman Allahım!.. Kış günün camları da açınca, otobüsün içinde donmamak için keçilere iyice sokulduk. Bir ara, boynumdan aşağıya sıcak bir şeylerin aktığını hissettim. Ne olduğunu anlamak için yüzümü çevirdiğimde, hayvanın gerisinden çıkan kara kara leblebicikler koynumdan aşağı dökülüyordular... Karşımda, keçinin birinin bacaklarının arasında büzülmüş sıksa adama bakınca, yine halime şükrettim. Hiç olmazsa benim keçilerim şimdilik ıslatmıyorlardı...

— Allahım, bir trafik, bir trafik gönder!

Nasıl oldu bilmem, galiba Allah dualarımızı kabul etti. Bir yokuşun tepesinde trafik arabasıyla karşılaştık. Polisin dur demesine lüzüm kalmadan otobüsümüz durdu. Her pencereden belki beş altı keçi kafası uzanmıştı dışarıya...

— Bunlar da ne? diye sordu polis.

Şoförümüz, o anda tam bir centilmendi:

— Keçi, polis beyâbicim, dedi.

— Yolcu var mı içinde?

Polisin görmez tarafından, şoför tehdidini savurmuştu yine bize...

— Var ama âbicim, biz esasında keçi götürüyorduk... Şu arkadaşlar da, üç kilometre öteden bindiler.

Paralarını bile almadım dahil

Korku belâsı, yedimiz de:

— Evet, şuracıktan bindik, şuracıta da inecektik, dedik.

Polis, kaşlarını çatarak:

— Siz keçi misiniz ulan, yoksa insan mı?.. diye bağırdı. İnin bakalım aşağı!

Yolcuların en cesaretlileri galiba bendim:

— Ama polis efendi, diyebildim.

— Polis efendisi, molis efendisi yok bunun.. İnin bakalım aşağı!.. Biz, size insan olduğunuzu hatırlatmak istiyoruz, siz kalkmış, illâ ki biz hayvanız diyorsunuz...

Ayıp be, insan şu keçilerin arasında, keçiler gibi gitmeğe utanır be!.. Hem nasıl olsa şuracıktan binmişsiniz, şimdi bir araba gelir, ona biner gidersiniz... İnsan gibi!

Şoför, oradan atılarak:

— Vallahi o kadar söyledim kendilerine polis beyâbicim, biz keçi götürüyoruz, yakışık almaz sizin keçilerle birlikte gitmeniz diye.. Dinlemediler!

Çaresiz, indik otobüsten. Ve hiç birimiz, bu defa da polisten azar işitmek için doğrusunu söyleyemedik. Keçiler otobüsü, bizim şaşkın bakışlarımız arasında gazlayıp gitti...

Kimbilir, belki de bu duruma çok keçiler sevinmiştir... Hiç olmazsa, yedi kişiden soyalan yerde, biraz daha keçiye seyahat etmenin tadını çıkarmışlardır.

Muzaffer İZGU

İstanbulda elektrik kesilmeleri sık sık devam ediyor...

— Güüneeeş ufuktan şimdi doooğar.. Yürüyelim arkadaşlar!

tirdikçe, kenarlarından talaş halinde yontulmakta ve gündün güne küçülmektedir. Yumurta büyüklüğündeki altın para, bir yıl geçmeden, fındık kadar kalıvermektedir. Böylece Devlet, piyasaya 100 ton altın sürüyorsa, bir yıl sonra bu paraların traş edilmesi yüzünden, 20 tona düşmekte, ve 80 ton ağırlığındaki altın da, şunun bunun cebine girmektedir.

Altın, gümüş ve nikel paraların madenindeki hırsızlığı önlemek için paraların kenarlarına tırtıl yapılması, o zamandan kalma bir tedbirdir. Yani bu tırtıllar, parayı sağlamda tutan bir çeşit kilit görevi yaparlar. Hırsızlığa karşı korunma kilitidir.

Bilirsiniz, hırsızlığın tarihi, insanlığın tarihine dayanır. İnsanlık geliştikçe, ona paralel olarak hırsızlık da gelişmiştir. Yeni yeni hırsızlık çeşitleri ortaya çıkmıştır. Mal ve para hırsızlığından sonra, aşk hırsızlığı, politika hırsızlığı, fikir hırsızlığı, din hırsızlığı da bugün hayli yaygınlaşmışa benzıyor..

Ben, bizim toplumumuzdaki gidişin kötüye doğru yöneldiğini, en kesin şekilde nasıl anladığımı size de anlatayım:

Bilirsiniz, oturduğumuz evlerin kapılarında, küçük anahtarlarla açılan kilitler vardır. Bu kilitler, hırsız tornavidasına pek dayanmıyor. Biraz zor görünce tırtık diye açılıyor. O yüzden, kapıların içine gömülen kasa kilitleri, şimdi daha çok rağbet görüyor. Çünkü bunu açmak, ötekine nazaran, çok daha zor..

Bu gömme kilitlerin imalatçılarından biriyle konuştum geçende.. Adam, hayatından pek memnundu. Kısacık zamanda zengin oluvermişti.

Başbakan Demirel bunu duysa, «Özel teşebbüsün yatırımları meyvalarını veriyor» diye, kimbilir ne kadar sevinir? «Yerli sanayi kalkıyor» diye avaz avaz bağırır belki de..

Ben o kanaatte değilim. Çünkü yerli kilit imalatçısının zengin olması, kasabın, kerestecinin, lokantacının zengin olmasına hiç benzemez. Bir memlekette gömme kilit sanayinin gelişmesi, en büyük tehlike işaretlerinden biridir. Ben bu işareti, bilimsel bir kural olarak, şöyle ifade edebilirim:

«Gömme kilit imalatçılarının sevinmesi, o memleketin geleceğini karanlık görmeye yeter bir sebeptir..»

Adnan VELİ

Doğunun meşhur eşkıyalarından Tilki Selim, rakibi eşkıya Hamido'yu yakalayıp jandarmaya teslim etti! — Gazeteler —

— Gurbanın olam çavuş, izin ver, ben de onu yakalayıp sana teslim edem!

Dardayız çoluk çocuk,
Takalım mavi boncuk,
Kazasız bir yolculuk,
Nasip eyle Yarabbi..

Deliye her gün düğün,
Aşımız yok her öğün,
ZAM yapılmadık bir gün,
Nasip eyle Yarabbi..

Mecliste başka durum,
Radyoda başka yorum,
Kavgasız bir oturma,
Nasip eyle Yarabbi..

Dua!

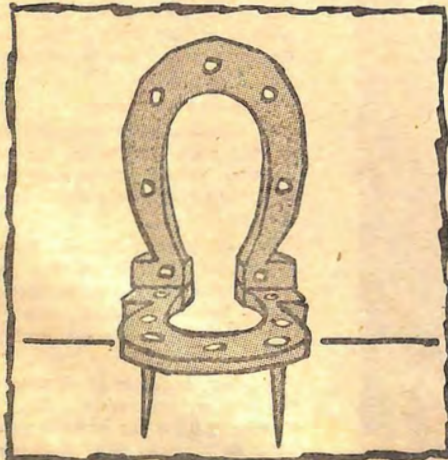
Palavrasız mikrofona,
Sesi güzel saksafona,
Arızasız telefon,
Nasip eyle Yarabbi..

Konu komşu dalaşmak,
Sağa sola satışmak,
Evrak gibi dolaşmak,
Nasip etme Yarabbi..

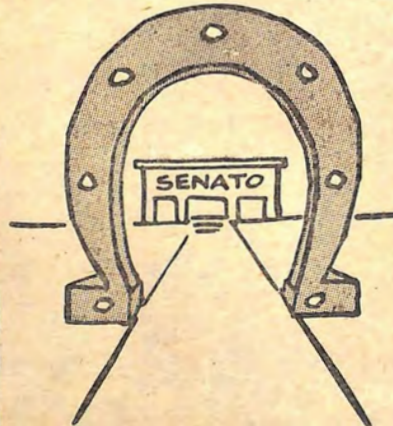
Düşmanın kafasını,
Fakirin tasasını,
Eşitlik yasasını,
Çabuk çıkart Yarabbi..

Ağanın ezasından,
Patronun cezasından,
Trafik kazasından,
Koru bizi Yarabbi..

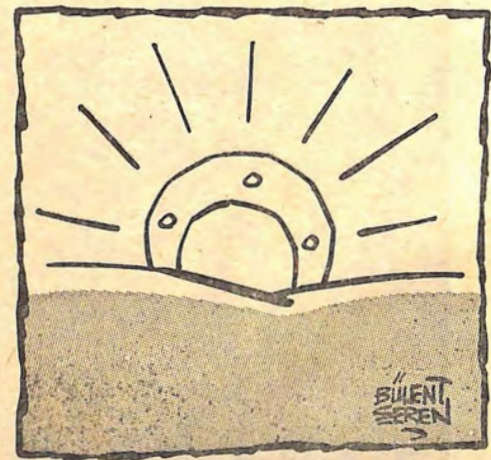
Enver Erdik

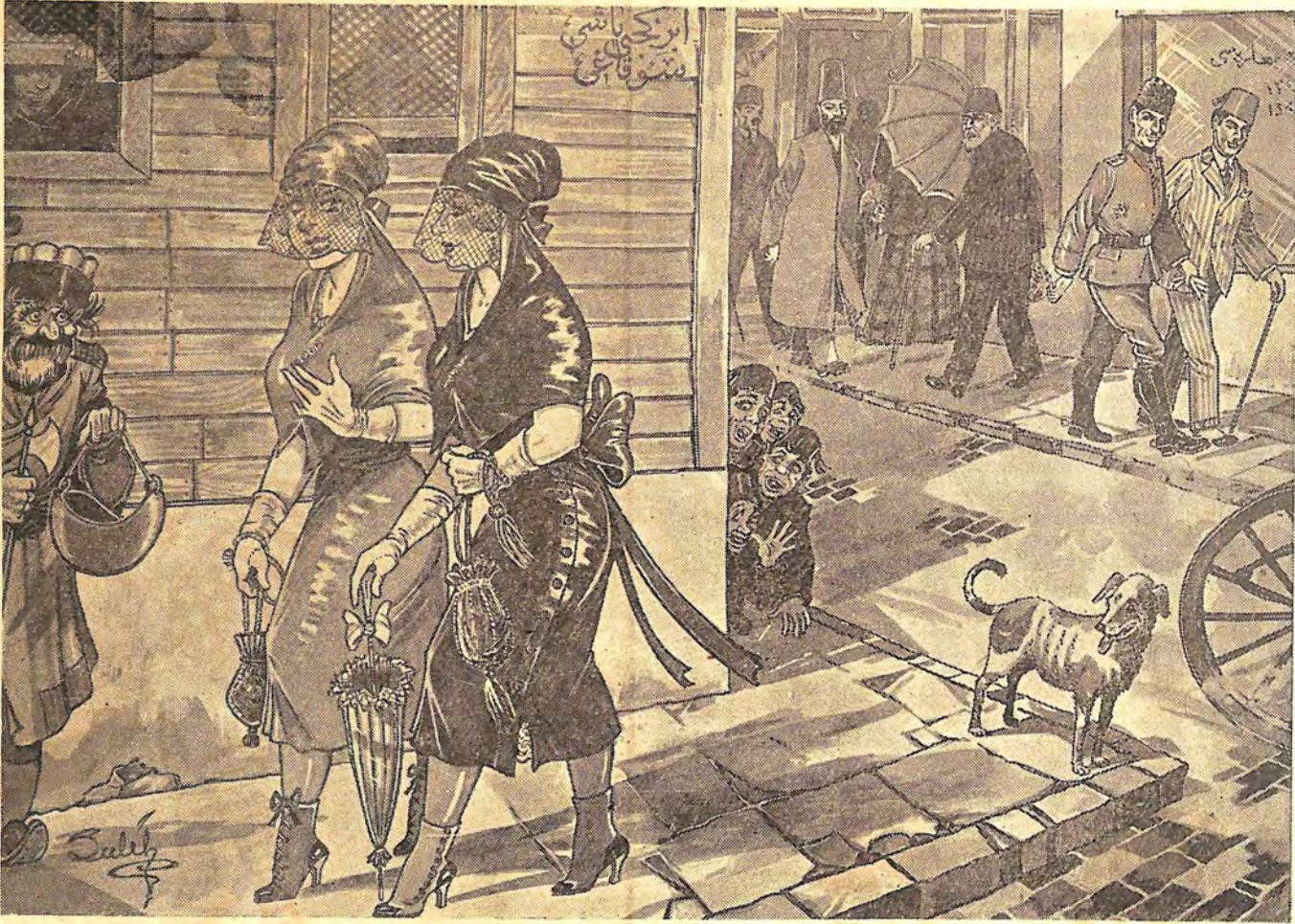
İktidar koltuğu...

Zafer tâkı...

Nurlu ufuklar!

«Birinci Dünya Savaşında çıkan (Tango çarşaf) İstanbul'da türlü dedikodulara sebep olmuştur.»

Yolcular — Boyları posları devrilsin... Harp bunların yüzünden çıktı... Hudutlarda kan gövdeyi götürüyor!
Çocuklar — Çarşafı tango!.. Arkasında fiyango!
Bektaş — Huuu!.. Ruhumun ruhuuu!.. Babayı sevindirmeden geçmeyin!..

AĞIR BİR ŞART!

ATIF Paşa bütün askerlik hayatını cep-
helerde geçirmiş, boru, trampete, top,
tüfek sesinden usanmıştı.

Emekli olduktan sonra تنها, gürültüsüz
bir mahallede ev tuttu, bir zaman yorgun ve
hasta başını dinlemek istiyordu.

Atif Paşanın bir kızı, bir oğlu, bir gelini,
iki de torunu vardı. İhtiyar asker
bunların hepsini ayrı ayrı seviyordu. Fakat
karısının bir gramafonu vardı ki günde mu-
balagasız beş saat işliyor, yırtıcı gazeller
okuyor, zurna taksimleri, orkestra, bando
müzik parçaları çalıyordu.

Kızının bir papagani vardı ki sabahtan
akşama kadar durmadan konuşup şarkı oku-
yordu.

Oğlunun «Bobi» isimindeki köpeği papa-
ğandan aşağı kalmıyordu.

Gelini piyanoya başlamıştı... Hocasının
tavsiyesi üzerine günde dört saat egzersiz
çalıyordu. Gelinin bu meşguliyeti esnasında
iki torunu boru ve trampet ile oyun oyn-
yorlardı.

Bütün bu âhenkler bir araya gelince ev
bir tımarhaneye döniyordu.

Birgece sabaha karşı Atif Paşa derin bir
sessizlik içinde uyandı. Sofadan hafif ayak
patıdıkları, fısıltılar, konuşmalar geliyordu.

Paşa, usulca yatağından kalktı. Bir eline
tabancasını, bir eline küçük elektrik fenerini
aldı. Parmaklarının ucuna basarak yavaş ya-
vaş yürüdü. Birdenbire oda kapısını açtı. Fe-
neri yaktı ve tabancasını sofadaki gölgelere
çevirerek:

— Kıpırdamayın yakarım! Dedi.

İhtiyar askerin taburlara kumanda et-
meğe alışmış sert sesi hırsızları korkuttu.
Zaten onlar henüz sanatlarının sırlarını öğ-
renmemiş bir iki amatör serseriden ibaretti.
Ellerini yukarı kaldırdılar:

— Teslim... Teslim bize kıyma!

Diye yalvardılar.

Paşa fenerini birer, birer hırsızların çeh-
resinde gezdirdi:

— Çabuk ne yaptığınızı, ne çaldığınızı
söyleyin!

Dedi. Birisi cevap verdi:

— Vallahi çok bir şey yapmadık. Köpek
ile papagan bağırmağa başlamışlardı. Bizi ele
vermesinler diye öldürdük. Şurada bir gram-
fon ile bir boru, bir de trampetten başka bir
şey bulamadık. Aman bizi polise teslim etme!
Atif Paşa biraz düşündü:

— Sizi affedeceğim, aldığımız bir iki parça
esya'yı size bağışlayacağım. Selâmetle çıkıp
gümenize müsaade edeceğim. Fakat bir şar-
tım var. O şarta razı olmazsanız karışmam.

Hırsızlar birbirlerine baktılar. Sonra bi-
risi korka korka sordu:

— Şartınız ağır mı?

Atif Paşa cevap verdi:

— Oldukça ağır bir şart.. Bu eşya ile be-
raber aşağı odadaki piyanoyu alıp götüre-
ceksiniz!

Hatır soranlar

LÂKABININ aksine oldukça zeki ve başa-
rılı bir kumandan olan Öküz Mehmet
Paşa, Doğu seferindeydi. Bir gün bir sahrada
karargâh kurmuşlar, büyük çadırda öteki ku-
mandanlarla yakın gelecekteki çatışmayı tar-
tıyorlardı. Konuşmaların iyice hararetlen-
diği bir sırada — tesadüf bu ya — bir ökü-
z, çadırın aralığından başını uzatıp şaşkın şaş-
kın içerisini süzmeye başladı. Bu durumu gö-
ren öteki kumandanlar, paşanın lakabını ha-
tırlayıp, ellerinde olmadan gülmeye koyu-
lunca, Öküz Mehmet Paşa onlara şu açıkla-
mayı yaptı:

— «Arkadaşlar; biliyorsunuz ki bu benim
hemşerimdir. Gelmiş, başını uzatmış, hatırımlı
soruyor. Öyle şaşkın bakışının sebebini de
söylileyim: Böylelikle bana «Paşa haydi sen
bizdensin, seni tanıdım ama şu çevrendeki
eşeklerin arasında ne işin var?» demek is-
tiyor.»

Kabak

Sosyetik bir istektir öne geçmek arzusu,
Yeni yeni güzeller görmek ister damatlar.
Kaldı mı bu zamanda hiç körpe süt kuzusu?
İltifat pazarında çok kabarık fiatlar,
«Şeytanla kabak ekme, kabak başında patlar!»

Seni taşıyan araç olmalı «Kontrpedal»
Duygulara itidal, davranışta itidal,
Yoksa elinde kalır yakaladığın her dal!
Kurbağa öküz kadar olmak isterse çatlar,
«Şeytanla kabak ekme, kabak başında patlar!»

Kadın, her zaman kadın yaşı aşsa da kırkı,
Hiç ummadıklarında vardır bir «Kırlı çıkı!»
Sırlarını sıkı tut, keseni daha sıkı:
Öksüz gibi durursan seni herkes tokatlar,
«Şeytanla kabak ekme, kabak başında patlar!»

Körkörüne âlemin sözüne uymamalı,
Boşlar dolmuyor diye doluya koymamalı,
Alt kattayım diyerek kıskançlık duymamalı...
Çok zaman baş döndürür imrenilen üst katlar,
«Şeytanla kabak ekme, kabak başında patlar!»

Bahtsızlar yerde kalır olsalar «Köşe taşı»
Memura yetişmiyor, kırpıntılı maaşı,
Rüşvetle pahalılık yürümekte atbaşı!
Ta sonsuzluğa kadar uzar paralel hatlar,
«Şeytanla kabak ekme, kabak başında patlar!»

Salâhattin KUTLU

— Bu mayonun eşine, hiçbir plâjda rastlamayacaksınız!

— Bir fabrikada iş var

Yeşil gözlü olsun da, isterse esmer olsun,
İsterse dinç kolları belimde kemer olsun;
İsterse azarlasın: «Beni kucakla.. diye,
«Göğsünde sakla!» diye.

Belimden çıkarırsam ben bu kemeri eğer,
Bu işlediğim suça en ağır ceza değer!
Onu kucaklamazsam, göğsümde saklamazsam,
Bana denmesin adam!

Yeşil gözlü olsun da, isterse olsun beyaz,
İsterse bana desin: «İşte çoğaldı ayaz,
«Gel, seni ısıtayım, hiç çıkma bu kucaktan,
«Bunaltayım sıcaktan!»

Yerine getirmezsem ben eğer bu sözünü,
Bir daha görmiyeyim onun yaprak gözünü!
Bu sıcaktan bezersem beni atsinlar tutup:
Mekânım olsun Kutup!..

Boş çaba

Kara kıştan korkanlar çıkmasınlar ayaza,
Hava muhalif eser çok zaman ilimizde.
Hariçten gazel yasak, katılmasınlar saza!
Biz bunun mahzurunı söyleyip, yaza yaza
Kalemimiz aşındı, tüy bitti dilimizde!

Hayaller toz olmakta gerçekte ilk temasta,
Ümit yatırımcısı şimdi hâl-i iflâsta,
Tastaki çorbayı da içmiş yalancı hasta!
Madrabazın tekmesi denendi belimizde,
Şikâyet ede ede tüy bitti dilimizde!

Çökertmek hüner değil, lâzım olan kaldırış,
Çoğu bu hakikate etmiyorlar aldırış.
Bu sebepten artıyor sağdan, soldan saldırış!
Çatlak olmasın diye sosyal temelimizde,
Kalemimiz aşındı, tüy bitti dilimizde!

Noksanlıklar sezilir bir an şimşek çakınca,
Hayra alâmet değil nehirler ters akınca.
Derdimizi açmakta görmüyoruz sakınca,
Hiçbir gizli taraf yok bizim emelimizde,
Bunu belirtmek için tüy bitti dilimizde!

Dar köprünün üstünde buluşmuş birkaç teke,
Hiçbiri yanaşmıyor inatlarını terke,
İflâhımız kesildi heyecan çeke çeke.
(Fuzuli) ye benzedik boş Berat elimizde,
Kalemimiz aşındı, tüy bitti dilimizde...

Salâhattin KUTLU

a, seni göndermeğe kıyamam!

ŞİL
LER

Bir güzel özlerim ki, gözleri filiz olsun,
İster Fransız olsun, ister İngiliz olsun!
Yabancı milletlerde değişirim doğrusu,
Bir yeşil gözlü Rusu!

Fakat zümrüt bakışlı Türk kızını bulursam,
Çevrilir bir sevince ansızın kaygum, tasam:
Çünkü onda başka zevk, onda başka tad olur,
Aşkım iki kat olur!

Ne çıkar zehir içsen sahibinin elinden:
Baygın iri gözler ki, akı az yeşilinden!
Kırpıklar arasından yüreğimize işler,
O zümrüt menevişler!..

Yeşil gözlere gitti nice aşkın aklı,
Uğrunda can vereni hattâ bulurum haklı!
Belki boyayacaklar yatak odamı bile,
Bu gidişle yeşile!..

ÇİMDİK

— Vazgeçtim evlenmekten.. O uzun etekli gelin
esvabını giyemem!..

DAĞLARIN HAVASI

MANZUM ROMAN

- 8 -

- Yolda hiç rastladın mı bir kadına arkadaş?
- Rastladım, bağa doğru götürürlerken adaş!
- Kaç kişiydi?

- Sanırım üç dört kişi kadar var,
Tahmin ediyorum ki bizim karadağlılar...
- Ver atını bakayım!

- Olmaz, işim acele...

- İn atından diyorun, atından atla hele,
Yolcu tabancasını Süreyya'ya çevirdi,
Süreyya da bir anda onu attan devirdi.
- Canına mı susadın yıkıl şurdan kerata!..
Tabancayı kaparak sıçradı yağız ata,
Uçarsa nasıl yaydan fırlayan ok havada
Süreyya da o hızla koşuyordu ovada!
Vadiler yokuşlaştı, tepeler dümdüz oldu,
Süreyya'nın karanlık ruhunda gündüz oldu.
Bilmiyordu ne kadar zaman geçti aradan,
Bağlara geldiğinde anladı manzaradan.
Girince delikanlı ağaçlığın içine
Doldurdu silahını alıverdi eline...

- 8 -

- Erler meydanında -

Mânası yok diyorken böyle sessiz duruşun,
Geçti ıslık çalarak yanından iki kurşun!
Atından atlamaya meydan kalmadan daha,
Davrandı birdenbire elindeki silâha.
Süreyya silahını öne uzatıyordu,
Onlar kurşun atıyor, bu kurşun atıyordu.
Tehlike karşısında biraz geldi kendine,
Siper aldı bir geniş söğüdü kendisine.
Bir kurşuna karşılık üç kurşun geliyordu,
Süreyya tepiniyor, sanki sendeliyordu...
Acı bir ses işitti: Leman'ın sesiydi bu,
Bir kurşunun bir göğsü delip geçmesiydi bu!
Kızcağızı vurmuştu kendi silahı demek?
Son keder, son heyecan, son düşünce, son emek..
Delikanlı alarak canını dışlerine,
Kurşun yağdırıyordu şimdi yağmur yerine!
«Yandım!» diye bir çığlık işitildi derinden,
Vurmuştu birisini galiba içlerinden.
Karşı taraf bu sefer bozgun verdi ansızın,
Yanından ayrılarak kaçiverdiler kızın...
Onlar gerileyince Süreyya ilerledi,
Yaralı kızcağızı toparlayıp derledi:
Kan sızan yarasına, bakmadan ağrısına,
Leman'ı aldı hemen atının sağrısına,
Köye doğru çevirdi hayvanının başını,
Bir kurtarabilseydi şu güzel yoldaşını...

- 9 -

- Leman yatakta -

- Süreyya...

- Ne var yavrum?

- İçir biraz ilâçtan...

Alınmın ortasında ayrılan ipek saçtan
Leman'ın solgun yüzü ay gibi görünüyor,
Gözleri ağır ağır Süreyya'ya dönüyor.
Süreyya, elindeki şişeden yudum yudum
İçirirken diyor ki:

- Bugün biraz uyudum!

Leman, üç gündenberi yaralı, yataktadır,
Göğsündeki yaraya deva aramaktadır.
Ateşi biraz fazla, derman yok ellerinde,
Yalnız akşamdanberi iştihası yerinde,
Vücuduna nisbetle kaybetmişti fazla kan,
Lâkin mutluluk görür yine yüzüne bakan:

Yarılmış gibi kızıl nar dudağı bıçakla,
İlâcından alıyor bu kıp kızıl dudakla!
— Yemek yer misin yavrum?

— Tarhanaysa istemem...

— Doktor «Yemeli» dedi.

— Bir kaşık, fazla yemem!

Ricalar başlayınca kızcağız derde girdi,
Tabaktaki çorbayı yavaş yavaş bitirdi.
Nihayet ete süte, tatlıya geldi sıra,
Süreyya, çömelerek yanındaki hasıra
Kendi eliyle verdi Leman'ın yemeğini,
Yedirdi omletini, yedirdi böreğini,
Süreyya'nın gözleri günler var ki uykusuz,
Bekliyor yavrusunun başucunda aç susuz.
Bazan görerek onun o mecalsiz halini,
Aklından geçiriyor ölüm ihtimalini!
O vakit sinirleri yay gibi boşanıyor,
Ölümü bile boğmak arzusuyla yanıyor!
Nihayet topluyarak bütün itidalini,
Düşünüyor genç kızın kurtulmuş hayalini,
Kulağında çınlıyor sürekli bir kahkaha,
O dakika açıyor ellerini Allah'a...

— 10 —

— İyileşme günleri —

Bir ay geçti, ufuktan doğdu temiz bir bahar,
Ağaçlar çiçeklendi, kalmadı yollarda kar.
Duyulmaya başladı yavaş yavaş kuş sesi,
Açıldı Leman'ın da artık uyuşmuş sesi,
Ara sıra takılıp Süreyya'nın koluna,
Dolaşırken bakardı Eskişehir yoluna.
Tad alarak güneşten, çiçeklerden bahardan,
Kapalı ufuklara dahıyordu dağlardan...
O kadar yaradı ki Leman'a gezintiler,
Çıktı danslar, balolar aklından birer birer,
Çılgınca fikirleri yerine güzel kızın
Kuvvetli bir düşünce yerleşmişti ansızın:
Omuzları dikleşti, yanakları al oldu,
O narin sülün birden bir dişi kartal oldu.
Korkarak bakmıyordu artık arkadaşına.
En hafif kitaplarla havalanmış başına,
Başka türlü duygular, düşünceler yerleşti:
O artık köyün bütün kızlarıyla kardeşti.
Geliyordu Leman'a yüz ziyaretçi günde.
Sabahları gezerken yağız bir üstünde,
Şaşırdı o gergin endamını görenler.
Ortadan kaybolmuştu tuzığa düşürenler...
Herkes ona hayrandı, saygı gösteriyordu,
«Buradan ayrılmayın, Leman Hanım...» diyordu.
Köylülerle gerçekten kaynaştı onun kanı,
Köylü sanırdı gören konuşurken Leman'ı.
Ne baba hasreti idi, ne de gurbet yasıydı,
Leman'ı değiştiren: Dağların Havası'ydı...

— 11 —

— Yollar açılınca —

Bir gün ona yaklaştı Süreyya, düşünceli,
İri avuçlarına düştü Leman'ın eli.
Dedi ki, heyecandan yüreği titriyerek:
— Gönlünde İstanbul'un hasreti olsa gerek,
Yalnız İstanbul değil, baban da var anan da,
Bekletmek çok acıdır özleneni bir yanda..
İşte yollar açıldı, kar da yok, tipi de yok,
Çok şükür sıhhattesin, yaranın izi de yok!
Sağlıkla istediğin yere gidebilirsin,
Şimdilik evimizin aziz bir misafirisin!
Leman'ın güzel yüzü kesildi kıpkırmızı,
Bir ateş gül sanırdı böyle görenler kızı!
Köyde tanıdıkları: Kadınıyla, kızıyla,
Gözlerinin önünden geçti bir sel hızıyla...
Sonra o sahte hayat: Balolar, çaylar, danslar,
O kibirli selâmlar, takdimler, reveranslar...
Birdenbire içinde bir heyecan tutuştu,
Leman şimdi göklerde kanat çırpın bir kuştı.
Süreyya'ya dedi ki: Özledim ailemi,
Ben gideceğim, ama sen de gelersen.. emi?
Ondan sonra dönecek, burada kalacağım,
Bu dağlarda geçecek bundan sonraki çağım!
İstanbul'a da bazı bazı ineriz, fakat

Ben burda yaşamaktan haz duyacağım kat kat...

— Nasıl olur?

— Bayağı.. Her an senin yanında,

Elim senin elinde, canım senin canında..

Bu sözler sevdahıydı, içtendi filhakika,
İkisi de göz göze geldiler bir dakika,
Nihayet kızın başı gencin omzuna düştü,
İki yeni nişanlı uzun uzun öpüştü...

— SON —

tasarruf herkes içindir

**HER YERDE
HER ZAMAN**

T.C. ZİRAAT BANKASI

(Basın: 7596—A—12—126)

Meşhurlar! Güldürüyor!

Sanatçılar üzerine

Acemi Don Juan!

L ONDRADA temsiller vermekte olan zamanın meşhur balerinasına, bir gün bir zarf getirirler. Zarfın içinden bir mektupla yirmi sterling'lık bir banknot çıkar. Mektupta, asilzadenin biri, balerinadan bir dâvetiye istemekte ve bu dâvetiyeyi müsait bir zamanda bizzat kendisinin gelip almak istediğini de rica etmekteydi.

Güzelliği kadar hazır cevaplıyla da tanınan balerina, mektubu getiren uşağa dönüp,

— Pekiy, der, efendinize söyleyin de buyurun!..

Biraz sonra, kendinden emin adımlarla odadan içeriye giren asilzade, balerinanın soğuk davranışı karşısında birden şaşırır.

Asilzadeye oturması için yer gösterdikten sonra, ziyaretçisinin karşısına geçip bacak bacak üstüne atan güzel balerina,

— «Uşağınızla, dâvetiye için bana para göndermişsiniz...» diye zarfın içinden çıkardığı yirmi sterling'lık banknotu gösterir. «Şimdi, sizinle açık konuşalım... Sadece bir dâvetiye için, yirmi sterling çok paradır. Şayet bu parayı başka bir maksatla gönderdiyseniz, bunun için de azdır!» dedikten sonra banknotu masanın üstündeki muma tutup tutuşturan güzel balerina yerinden kalkıp,

— «Hiç olmazsa yolunuz aydınlansın, buyurun!» diye acemi Don Juan'a kapıyı gösterir.

Resmiyete lüzûm yok...

SAHNE hayatına yeni atılan genç bir aktris, bir gün meşhur Possart'ın karşısına çıkınca, şaşkınlıktan,

— «Pek Sayın Ekselâns!» diye kekelemeğe başlar.

Bunun üzerine Possart gülerek,

— «Bu kadar resmiyete lüzum yok, kızım...» der. «Bana sadece, Tiyatro Genel Müdürü Profesör Dr. Ernst Ritter von Possart deyiniz!»

Ses mi, isim mi?

T ENORUN sesine, başta Tiyatro Müdürü olmak üzere herkes hayran kalmıştı. Denemeden sonra, mukavele için tenoru bürosuna çağıran Possart sorar:

— İsminiz?..

— Jacob Freudenhaus.

Possart birden irkilir,

— Bu isimle tenor olunmaz, der, kendinize başka bir isim bulunuz.

Hırsından kıpkırmızı olan tenor,

— «Böyle bir teklifi kabul edemem...» diye cevap verince, Possart hiç istifini bozmadan,

— «Buyurun, öyleyse!» diye kapıyı gösterir.

Aradan birkaç yıl geçtikten sonra, yine sesini beğendiği bir tenoru odasına çağıran Possart sorar:

— Sesiniz yabancı gelmedi, daha önce de dinlemiş miydim sizi?

— Evet efendim, dinlemiştiniz.

— Yaaa, isminiz neydi?

— Giacobo Bordellino.

— Fevkalâde dostum, fevkalâde!.. Buyurun, imzalayın mukavelenizi!

Sakin aldırmayın!..

BİR gün genç bir müzisyen, Richard Strauss'a bir kompozisyonunu gösterir.

— «Berbat!» diye yüzünü buruşturan Strauss, «Ama, der, eskiden bana da böyle söylemişlerdi... Onun için sakın bu sözüme aldırmayın!»

CAF

GAZETE

Gecekondu dâvası gittikçe büyüyor!

(DEVAMI 7nci SAYFADA)

Yazısız

Bölükbaşı: «Adam olacak çocuk bokundan belli olur» dedi.
— Gazeteler —

— Belli... Bu çocuk büyük adam olacak!

Akbaba'nın yeni romanı:

GECEKONDU

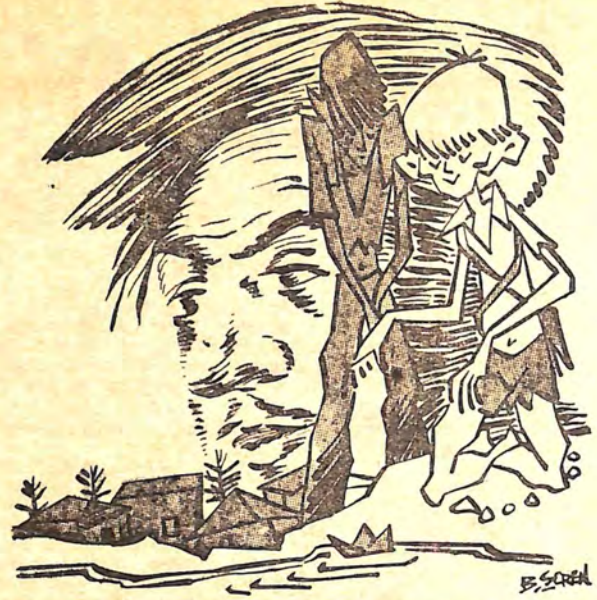
Musaffer İzgü, mizah edebiyatımızın kısa zamanda parlayan yıldızıdır. Onu tanıyorsunuz. Yusuf Ziya Ortaç, Bizim Yokuş'ta İzgü'yi anlatırken:

«Bir gecekondu'nun beş çocuğundan biri» demişti.

İşte bu çocuk, içinde doğup büyüdüğü «Gecekondu»nun romanını yazdı.

GECEKONDU

Gelecek hafta Akbaba'da

(AK—131)

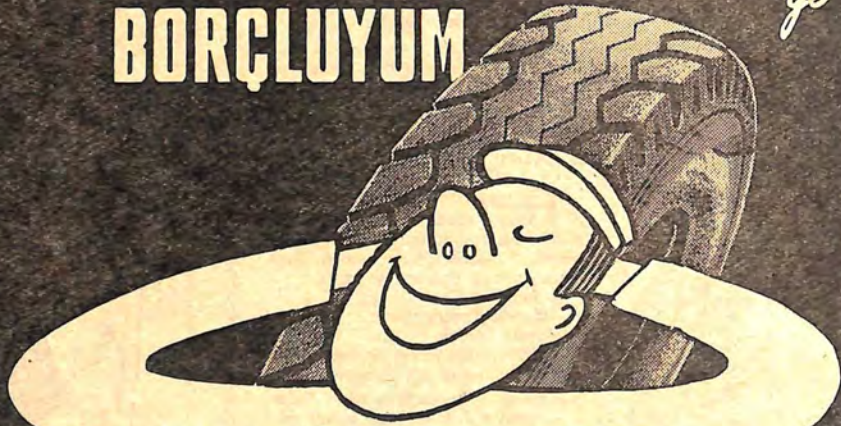
Yüzünün çili için üzülüp
ömrünü etme heder,
SAVAŞ ÇİL İLACI onları
kolayca yok eder.

(İlançılık: 3353—127)

(AK—130)

ARACIMDAKİ
EMNİYET VE RAHATLIĞIMI
PIRELLI
BORÇLUYUM

TÜRK-PIRELLİ TİCARET A.Ş.

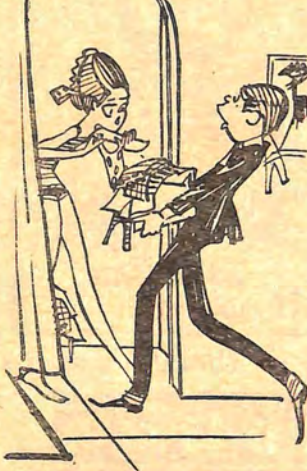
P-1 UÇUR-K.

(AK—123)

Milletler Gülüyor

Kabahat kimde

— İşte bütün mayolarımız.. Siz seçinceye kadar ben bir yemek yiyeyim!

Yaşlı aktör, genç ve güzel bir kadınla evlenmişti. Beş ay sonra karısı çocuk doğurunca, çılgına döndü. Bunu duyan arkadaşları onu teselli etmek maksadıyla:

— Üzülme, dediler, çocuk çok erken doğmuş olabilir!
Aktör, derin bir göğüs geçirdi:
— Hayır dostlarım hayır, ben çok geç evlendim!

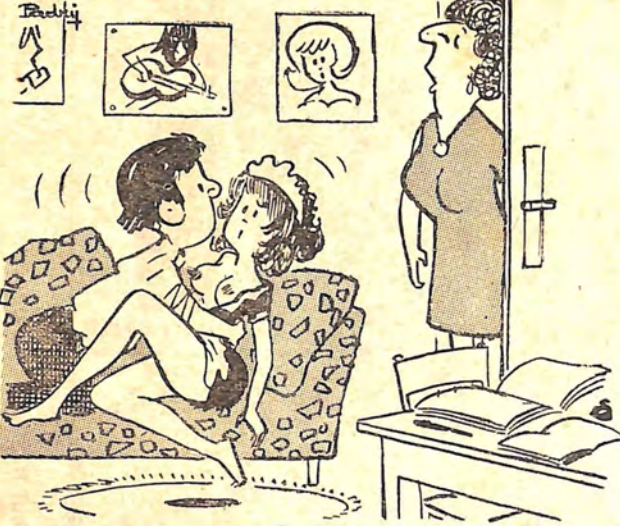
Silâh

Sillery Brusları, bir gün arkadaşlarına Pariste birkaç defa yolunun çevrildiğini ve soyulduğunu anlattı, içlerinden biri:

— Peki, dedi, ne diye yanında silâh taşımıyorsun?

Sillery, tuhaf, tuhaf arkadaşının yüzüne baktı:

— Bravo sana, hırsızlara bir de silâh mı vereyim!

— Oğlum, önce ders, sonra oyun!

İzin

Mr. Paterson, yanında çalışan memura:

— Evlenmek ve balayı seyahatine çıkmak için izin istiyorsun, öyle mi?

— Evet efendim.
— Peki kaç günlük izin istiyorsun?

— Bunu siz takdir edin Mr. Paterson!

— Nasıl takdir edeyim, kıızı görmedim ki!..

Çocuk arıyor!

Aldo, arkadaşına:
— Haberin var mı bizim berberin bir çocuğu oldu..
— Buna çok sevindim doğrusu, adamcağız uzun müddet dükkânın camına «bir çocuk arıyor» levhası asmıştı..

Hawai dönüşü

Bir Amerikan eri üç yıl Hawai'de askerlik yaptıktan sonra memleketi olan New-York'a döndü. Evine biran evvel varmak için arabasını süratle sürerken trafik memuru durdurttu, adını ve soyadını sordu. Er, memuru güç bir durumda bırakmayı düşündü:

— Adım mı, dedi, yaz: Heleakala Kamehameko Laupahoe!..

Trafik memuru kaşlarını çatı:

— Bana bak delikanlı, Haleakala bir dağın adı, Kamehameka bir hükümdardır, Laupahoe de bir şehrin adı. Ben de Hawai'de inzibat çavuşu idim. Dalga geçmeyi bırak da çabuk adını söyle!..

Fok balığı

Bir rejisör, Hollywood'da bir arkadaşına stüdyoyu gezdiriyor. Havuzun kenarında duran bir fok balığını göstererek:

— Bir film için bu terbiyeli fok balığını, haftalığı yüzelli dolara kiraladık.

Dedi.
Yanlarında bulunan bir figüran bunu duyunca içini çekti:

— Hayvan olmak varmış bu dünyada..

Yaman avcı

Smith, elbisesi yırtık bir halde ve eli boş olarak avdan dönmüştü. Kasabanın meydanında karşılaştığı arkadaşı Brown, onu tepeden tırnağa süzerek, alaylı bir gülümsemeyle:

— Vah vah, zavallı Smitciğim gene mi bir şey vurmadan, elin boş dönüyorsun..

Bu sözler Smith'i kızdırmaya kâfi gelmişti. Sert, sert arkadaşının yüzüne baktı:

— Kim demiş bir şey vurmadım diye?.. Kocaman bir fil vurdum, köpeğim de onun leşi ile karnını doyurdu!..

Aşk ve para

Önünden geçen bir çifti arkadaşına göstererek:

— Bak, dedi, şu adam, yanındaki kadına âşık oldu, ona bütün servetini yedirdi, sonra paralı kadındır diye onunla evlendi.

Hayat

Bir feza adamı arkadaşına yavaşça:

— Lâf aramızda kalsın, ben Merihe gittim?

— Nasıl orada hayat var mı?

— Eh, pazar günleri biraz!..

Talihli adam

İki dul kadın arasında:
— Bizimkinin talihli bir adam olduğu ancak son gününde anlaşıldı.

— Nasıl?
— Mezarımı kazarlarken ordan petrol fışkırtmasını mı?

— Bunlar da, Gizli Emniyetin verdiği nişanlar!

— Başım dönüyor..
— Güneş çarpmıştır!

SAÇLARINIZ DÖKÜLÜYÖR MU?

AK-YOK
saç friksiyonu

HER SAÇA HER YAŞA

ŞATIROĞLU • • • • •
KOZMETİK SANAYİİ • •
TEL: 27 14 54 İSTANBUL

İSTANBUL REKLAM

(SİHİRLİ ŞİŞE)

• SAÇLARIN DÖKÜLMESİNİ ÖNLER
• SAÇ KEPEKLERİNİ ve KAŞINTIYI
TAMAMEN YOK EDER.
• AKLAŞMIŞ SAÇLARI ESKİ
(TABİİ) RENGİNE ÇEVİRİR.

İSTANBUL, ve havalisi SATIŞ DEPOSU MÜMESSİLLERİ, Teiş ünyat ve ecza lezazmatı dep. koll. yi.
Çiçek pazarı Vakıfhan cad. No. 16 Tel: 22 11 92

ANADOLU SATIŞ DEPOSU MÜMESSİLLERİ

ANKARA ve Havalisi
AYNI İNCEKARA ve MEHMET GENCE
Pasa Cadd. Aladen Çarşı No. 311 Tel: 117513

KONYA, KAYSERİ, ve Havalisi
Sultanlar Ecza Levazimatı Deposu
KASIM GÜNCİNAR
Terzioğlu Pasa Kat 1 Tel: 1855

TRABZON, ERZURUM, KARŞ, GİRESUN,
HOPA ve Havalisi
Doğu Ecza Deposu Limited Şirketi
Gazi Paşa Cadd. Tel: 1010

ADANA, İÇEL, HATAY, ve Havalisi
Emek ünyat Deposu ZAKIR KAVUSLU
Kızılay Cadd. 99 Sok. 10/B Tel: 6171

(İstanbul Reklam: 546—125)

Her genç bayanın...
her erkeğin kolonyası

ROGER & GALLET
PARIS

Gençlik ve tazeliğini
muhafaza etmek is-
teyen her genç ba-
yanın çantasına, her
genç erkeğin cebine
koyabileceği kolonya
ROGER & GALLET'dir.

Perakende Fiyatı 350 Krş.

Erkekler LAVANT kullanmalı

(İlanlık: 3462—122)

Akbaba

● Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası ●

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selami M. Yurdatap

IDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi,

No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

Fiyatı: 100 kurustur.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.

1966 YILINDA

3.5 MİLYON

Liralık

tam konforlu, kaloriferli, gömme banyolu,
Marley döşemeli ve deniz manzaralı

**APARTMAN
DAİRELERİ**

İLE

**ÇEŞİTLİ ZENGİN
PARA İKRAMİVELERİ**

AKBANK

(İlanlık: 3722—128)

REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİNİ

**BASIN
İLAN KURUMU**

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN
HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürlük :
Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 4
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01
Bilgi adresi : BASINKURUMU

(Basın: 13760—124)

CEYMİS BONT

003½

ÇİZEN

BÜLENT EREREN

14

SUKAST MI, YOKSA SULU-LUK MU?
HİHİHİHTİ... BALDIRICIPLAK BONT AMMA DA KOMİK O-LUYORMUŞ HA!...

ÖRTÜNDÜĞÜ ÇARSA-FIN YIRTILMASIYLA BONT, TAM ÇARSAF OLUR...

ÇAKTIRMADAN BENİ TAKİBEDİN... MASKENİZE UYGUN BİR KİYAFET BULAYIM SİZE...

MERDİVENLE-Rİ ÇIKARKEN BELKİS İNKİ-VIRMASI NA-SIL DA BEL-Lİ OLUYOR..

GERÇİ ŞİMDİ CEYMİS BONT MÜ-DASI AMA, BU EL-BİSE HAKİKİ CEYMİS BONT'UN!
BONT NİHAyet ELBİSE-SİNE KA-VUŞUR...

MERAK EDECEK NE VAR? ALTI DA ÜSTÜ GİBİ!
MASKENİN ALTINDAKİ YÜZÜNÜZÜ ÖYLE MERAK EDİYORUM KI!
PARAVANANIN ARKA-SINDA BONT ELBİ-SESİNİ GİYER...

NASIIIIIIIL ? SÖYLE BAKALIM, 003½ NERDE ?..
BELKİS KIVIRIR, KORKU-DAN DÜŞÜP BAYILIR...

CEYMİS BONT BELKİS'İ KOL-LARINA ALIR-KEN KENDİSİ-Nİ DE BİR DÜ-SÜNCE ALIR!
BU KADAR GÜ-ZEL BİR VÜCUTDA BÖYLE BİR RUHUN BULUNMASI NE ACI !..
ÇANTADA NE VAR 003½ MU?

BELKİS'İN BUSİÇAK YAKINLIĞI BONT'U ERİTİR, GÖZLERİ-Nİ SULANDIRIR...
BONT'UN GÖÇ-SÜNE YUMULAN BELKİS, NİHA-YET ANLATIR

BELKİS'İN TİTİRAFİ !

Belkis'in elinde çok az mik-tarda 003½ bulunmaktadır. Asıl 003½'u, sipariş üzerine meçhul birine vermiştir. Bel-kis bu meçhul şahsın adını bilmemesine rağmen, baloda olduğunu söyler. Bont ile Bel-kis meçhul şahsı bulmak için aşağıya inerler.

İŞTE... SİZE BAH-SETTİĞİM MEÇHUL ŞAHİS BARD A OTU-RUYOR!..
BONT, BARD A OTU-RAN KISA BOYLU SİLÂHSÖRE DOĞRU YAKLAŞIR.

NASIL, SURATINI İYİ EMNİ-YETE ALMIŞ DEĞİL Mİ?..
CEYMİS BİR BAKIŞTA, KISA BOY-LU SİLÂHSÖR'ÜN KÖRKÜTÜK SARHOŞ OLDUĞUNU ÇAKAR...

SABAHIN SAAT 5-TİNDE...
BU DURUMDA HERİ-Fİ SORĞUYA ÇEKEMEM, BEN GİDİYORUM!
BU SIRADA KISA BOYLU SİLÂHSÖR BELKİS'İN ÇAN-TASINA KONYAK GİİEST-Nİ BOŞALTIR! HAYROLA?
HAFTAYA KONTROOL!

DÜNYA

KARİKA- TÜRLERİ

-SENİN ADIN NEYDİ KARICIĞIM ?

-SİGARA VAR, KİBRİT VAR...
GENÇLİK HAPİ VAR !

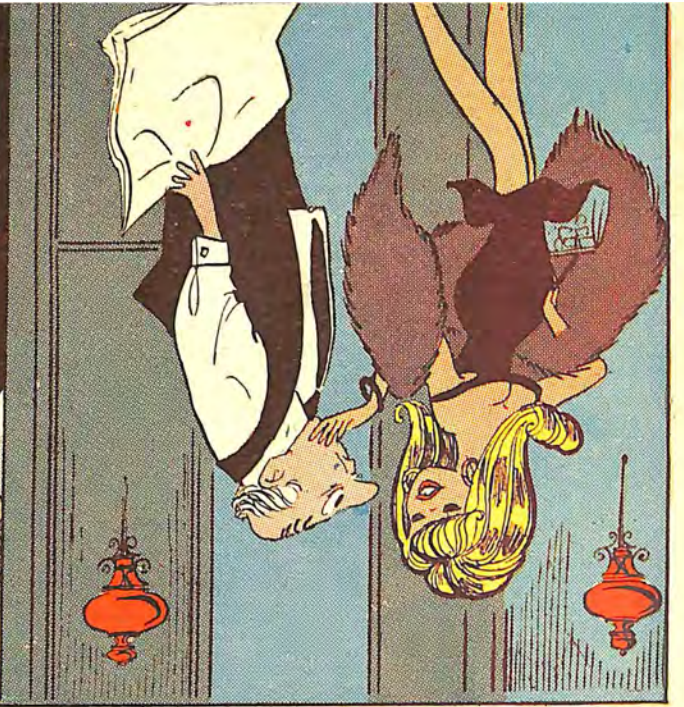
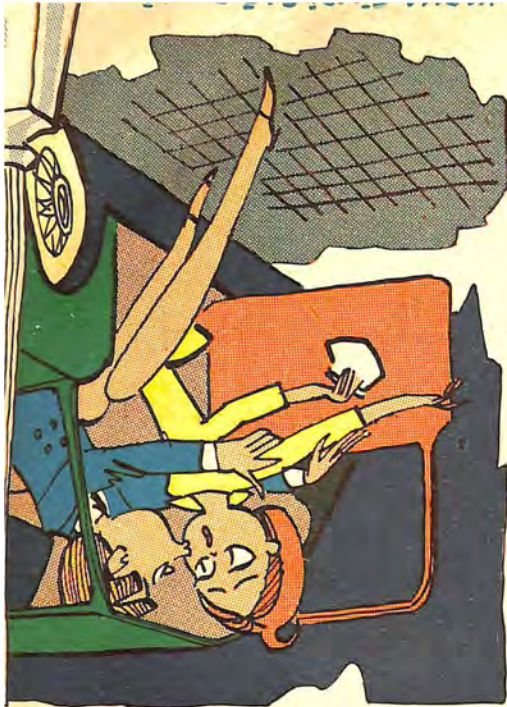
-NEDEN KOCANIZDAN AYRILMAK
İSTİYORSUNUZ ?
-BENİMLE AZ İLGİLENİYOR !

-AYOL YATAĞA GİRDİK AMA,
ÖNCE BİR TANIŞSAK !

-BU DA MI KISA ETEK MODASINA UYDU ?
-SEN ASIL ÖNDEN BAK ,PENCERE MÖ-
DASINA DA UYDU ?..

YAZISIZ

